

MARTINUS CENTER KLINT

BOG- OG ARTIKELGRUPPE – 2018
UGE 3 OG 6

FRA ANGREB OG FORSVAR TIL FREDSMENTALITET

©Martinus Institut 1981

Dette kompendium er omfattet af loven om ophavsret og må kun udprintes i enkelte kopier til dit eget private brug.

Du må også gerne tage en kopi i digital form, hvis det udelukkende sker til dit eget personlige brug.

Læs mere om Martinus Instituts information om beskyttelse og formidling af Martinus' værk på www.martinus.dk.

Læs mere om ophavsretsloven på www.retsinformation.dk.

Om boggruppen

Vi læser og samtaler ud fra artikler eller bøger. Der skal således læses som forberedelse til hver dag.

LÆSEPLAN

Fra Artikelsamling I

<i>ART. 10: Moralsk uddannelse (1937)</i>	3
<i>ART. 20: Den mentale treenighed (1945)</i>	7

MORALSK UDDANNELSE

1937

af Martinus

10.1 *Vi er ved at opleve vor moderne civilisations undergang og skabelsen af en ny kultur*

“Moralsk uddannelse” er et emne, alle i særlig grad kan have brug for. Vi befinder os midt i en periode, hvor vi er i færd med at forandre os fra en kultur til en anden. Hver kultur har sin særlige moral, sine særlige forskrifter, som efterhånden bliver udlevede, bliver forældede, hvorved samme kultur degenererer og går til grunde. Vi har således gennem historien set, den ene kultur efter den anden gå under. Og nu er vi ved at opleve vor egen moderne civilisations undergang. Vi er ved at gå fra den gamle kultur og ind i en ny. Denne nye kultur er begyndelsen til det “rigtige menneskerige”. Vi forandrer os stadig fra den ene dag til den anden. Naturen bliver efterhånden vor eneste og mest sande læremester. Naturen viser sig nemlig at være bevidsthedsenergi, afslører en intelligensmæssig påvirkning af, eller henvendelse til os, der langt overgår den påvirkning, vi ellers er ude for fra vore medvæseners side, og bliver således den eneste virkelige og sande præst. Og jo før man kommer til forståelse af, at der gennem naturens umådelige kræfter og virkemidler afsløres planmæssighed eller intelligens, desto bedre er det, thi desto før kommer man til erkendelse af, at der eksisterer en Guddom bag det hele, thi intelligens kan umuligt eksistere uden at være identisk med en egenskab ved et levende væsen. Udviklingen af denne erkendelse befordres altså af den daglige oplevelse af lidelse, sorg og ulykke såvel som af velvære, glæde og lykke i forbindelse med teoretisk undervisning og vejledning fra erfarne ældre medvæsener i livet. Og det hele bliver således tilsammen en eneste stor “moralsk uddannelse” af væsenerne.

10.2 *Den, der vivisekterer dyr, mangler medlidenhedsevne, er en sinke på det følelsesmæssige område*

Denne “moralske uddannelse” er stærkt forceret i vore dage. Stærke lidelser eller ulykkelige skæbner er nemlig det samme som koncentreret eller fortættet udvikling. Når et dyr er ude for vivisektion, f.eks. når et menneske skærer et lille stykke af dets hjerne for at se, hvorledes dyrets bevidsthed reagerer i en sådan situation, så får dyret igennem denne forfærdelige lidelsesproces mange livs lidelser koncentreret på et øjeblik. Dette vil altså igen sige, at nævnte øjeblik giver dyret en følelsesudvikling, som det på normal måde skulle have været mange liv om at opnå. Men dette er naturligvis ikke noget forsvar for vivisektoren og kan aldrig i noget tilfælde fritage ham fra ansvaret for sin blodige håndtering. Denne viser i høj grad, at han mangler følelsesudvikling, hvilket vil sige medlidenhedsevne. Han er en sinke på dette specielle område. Men når han er en sinke i nævnte område, må han jo selv have en forceret udvikling i samme område for at bringe dette op på højde med den standard, hans intelligens allerede repræsenterer. Men da ingen kan komme til at høste andet end det, de sår, må vivisektoren jo først “så”, hvilket vil sige udløse de årsager, hvis virkninger kan blive identiske med den for ham absolut nødvendige forcerede udvikling af medlidenhedsevnen. Og dette kan altså kun ske ved, at vivisektoren netop vivisekterer, lemlæster eller piner andre levende væsener. Herved udløser han energier i sin egen skæbenedannelse, der før eller senere under en eller anden form vil blive en tilsvarende “vivisektion”, lemlæstelse eller lidelse i hans egen organisme, og efter hvilken lidelse hans medlidenhedsevne er ført frem til den for hans intelligenstrin gældende normale følelsesstandard.

Udviklingen af de levende væsener kan således være stærkt forceret og former

sig da som stærke lidelser og ulykkelige skæbner; og den kan være dråbevis, være ganske svag og umærkelig, og giver da en næsten sorgfri og tilsyneladende lykkelig tilværelse. I første tilfælde opnår væsenerne et umådeligt fremskridt i ét liv, medens de i sidstnævnte tilfælde kun kan opnå det samme fremskridt gennem sekler af tid.

10.3 *Menneskene bliver mere og mere opdelt i to kontrastmæssige grupper: de antimilitaristisk indstillede og de militaristisk begejstrede*

Med hensyn til de jordiske mennesker, da er de i stor udstrækning underkastet forceret udvikling. Svære dønninger af lidelser behersker store dele af jorden. Mange lande beherskes af oprør, revolutioner og krig, af naturkatastrofer, oversvømmelser og misvækst; medens atter andre lande eller egne beherskes af mere rolige og direkte fredsudviklende tendenser eller forhold. "Dommedagens" adskillelse mellem "fårene" og "bukkene" er således stærkt i færd med at komme til syne. Menneskene bliver mere og mere fordelt eller koncentreret i to skarpt kontrastmæssige grupper, nemlig de antimilitaristisk indstillede og de militaristisk begejstrede, hvilke to grupper henholdsvis også kan udtrykkes: internationalismens forkæmpere og nationalismens særlige dyrkere. Den første gruppes væsener har altså igennem deres tidligere liv udlevet de militære idealer og dyrkelsen af nationen og føler derfor nærmest mental kvalme ved at komme i berøring med sligt. De vokser mere og mere frem til det guddommelige ideal og verdensfredens sande fundament, nemlig dette at sætte den samlede jordiske menneskeheds velfærd over nationens. De udvikler kollektiv uselvished, hvilket vil sige opfyldelsen af den realitet, der for nationens "frelse" og sluttelige urokkelige velfærd betyder det samme, som den personlige uselvished betyder for det enkelte individs "frelse" eller indtræden i den sande lykkelstand.

Den anden gruppes væsener har altså ikke endnu udlevet de militære idealer. De har endnu det dræbende princip i deres helteglorie. De er besjælede af kollektiv selvished, hvilket vil sige, at de sætter "fædrelandets" interesser over alt andet, ganske uden hensyn til hvor meget disse interesser så end måtte skade den internationale velfærd, ganske ligegyldigt hvor megen undertrykkelse, død og lemlæstelse, sorg og nedværdigelse disse så end måtte bringe over andre nationer, andre folk, andre "fædrelande". De bringer deres nation til at leve efter mottoet "enhver er sig selv nærmest" og gør derved krigen til højeste ideal. Og målet for al energiudløsning bliver således skabelsen af de bedste og mest raffinerede mordmaskiner og drabsmetoder, så "fjenden" over for disse kan være mest mulig forsvarsløs.

10.4 *"Dommedag" er ved at gå ind over jorden: "Fårene skilles fra bukkene"*

Hvis man nu går ud fra kernen i den virkelige kristne moral, "vend den højre kind til, når du bliver slået på den venstre", "det et menneske sår, det skal det høste", "stik dit sværd i skeden, thi hver den, som ombringer ved sværd, skal selv omkomme ved sværd", så behøver man ikke at være særlig udviklet eller begavet for at se, hvilke af de to grupper der er længst fremme i moralsk udvikling eller har nået den største position i opfyldelsen af den kristne religion. Man behøver ikke at være ret gammel af år for at se, at den første gruppe er "fårene ved den højre side", og den anden gruppe er "bukkene ved den venstre side". "Dommedag" er således nu ved at gå ind over jorden. "Fårene skilles fra bukkene". Denne adskillelse finder for størstedelen sted, umærkeligt for individet selv, igennem reinkarnationen. Hvis De er en stor tilhænger af krig og militarisme, da vil De i Deres næste inkarnation fødes i lande, hvor De kan få udløsning for denne Deres interesse, ligesom De, hvis De har en stor forkærlighed for de modsatte tendenser, fødes i lande, hvor disse interesser kan komme til at udfolde sig. Og således går det til, at nogle nationer i særlig grad mere og mere bliver befolket med glødende tilhængere af våbenmagt, får statsoverhoveder, førere eller politikere, der i særlig grad er sværdets, krudtets og dødens tjenere, og som i særlig grad begunstiger og ærer de af deres undersåtter, der er bedst egnede og mest lydige i at gå det samme ærinde. Og det er det samme adskillelsesprincip, der bevirker, at der er andre

lande, der mere og mere bliver befolket med væsener, der for længst, hovedsageligt i tidligere liv, har udlevet krigen og derfor i deres nuværende liv har medfødt evnen til at forstå dens sande primitive natur, og kan som følge heraf kun arbejde i fredens, hvilket vil sige i antimilitarismens tjeneste, kan kun acceptere en fredelig løsning af alle nationale, internationale og private interesser. Og jordens befolkning kommer således til mere og mere at fremtræde i de her nævnte to store hovedgrupper: "fårene" og "bukkene".

Hvad bevirker nu denne adskillellesproces, hvad nytte er den til? – I den kosmiske iagttagelse viser nævnte adskillellesproces sig som en meget stor faktor i menneskeheden "moraliske uddannelse". Uden denne faktor ville skabelsen af en virkelig verdensfred være en umulighed. Den bebudede "ny himmel" og "ny jord" ville aldrig nogen sinde kunne blive en kendsgerning. Nævnte "ny himmel" og "ny jord" er jo ikke en ny jordklode eller en ny himmel, men er derimod henholdsvis en ny af kærlighed gennemsyret mental tilstand mellem menneskene, udelukkende hvilende på "den hellige ånd", og en på samme kærlighed og ånd baseret administration af de fysiske samfundsforhold og verdensgoder.

10.5 "Fårene" er de fredsvenlige. "Bukkene" mangler endnu

I den kosmiske verdensplan står lidelserne som udgørende det eneste middel, ved hvilket visdommen kan blive til kendsgerning. Lidelserne giver de bedste og mest dybtgående erfaringer. Erfaringer er det samme som kundskab. Kundskab er igen den faktor, på hvilken al fuldkommen skabelse urokkeligt hviler. Hvor kundskaben mangler, florerer disharmonien. Og da kulminationen af disharmoni er krig, lemlæstelse, er undergang og "helvede", bliver det her synligt, at "fårene ved den højre side", hvilket vil sige den fredsvenlige og antimilitaristisk indstillede gruppes væsener har oplevet erfaringerne for krigen og det dræbende principps tåbelighed, derfor deres venlige indstilling til antimilitarismen eller antipati for brutale blodige afgørelsesmetoder. Men når de har fået denne mentale indstilling, behøver de jo ikke mere at deltage i livets egen undervisning og demonstration af det dræbende principps sande natur og virkemidler, behøver ikke mere selv at blive lemlæstede for at vide, hvad lemlæstelse er. Og hvad er da mere naturligt, end at naturen her handler lige så logisk, som den gør i alle andre forhold, og skiller disse væsener ud fra de væsener, der endnu personligt må rammes af krig eller blind magtudfoldelse for at erfare dens tåbelighed. I modsat fald ville disse væsener jo kunne risikere yderligere at blive ramt af lidelserne og til ingen verdens nytte, idet de erfaringer, det er lidelsernes formål at udløse, jo allerede i forvejen er i disse væseners mentalitet som personlig oplevelse. Men i livet eller naturen kan intet unyttigt ske, og væsenerne rykker da automatisk ud af lidelsen, alt efter som de får tilegnet sig dens erfaring på en så dybtgående måde, at den bliver stimulerende for viljeføringen i kærlig eller fredelig retning. Lidelsen kan også være stimulerende for viljeføringen i retning af at hade og hævne, men er da kun på sit første stadium og har endnu ikke nået at få bibragt individet noget af den forandring i mentalitet, som det er dens mission at manifestere. Væsener, der hader og forfølger, piner og plager andre levende væsener, ligegyldigt i hvilket øjemed, ligegyldigt om det er i form af levevej eller det er i form af forlystelse eller hævn, er altså endnu meget hjemmehørende i lidelseszonen og vil få mange svære lidelser at gennemgå, nemlig lige akkurat alle dem, der skal til for at få medlidenhedsevnen udviklet så meget, at de ikke mere nænner at gøre noget levende væsen fortræd.

10.6 "Fårene" fødes i de fredsvenlige lande, "bukkene" i lande med militaristisk diktatur

Men idet "fårene" og "bukkene" således bliver skilt ud fra hverandre og derved mere og mere bliver bosiddende hver i sine lande, bliver det jo lettere for Forsynet eller Almagten at give "bukkene" den lidelsesproces, som de netop mangler for at komme på højde med "fårene" i udvikling. Hvis ikke denne udskilning fandt sted, ville

“fårene” jo være en stor hindring eller spærring for “bukkenes” krigs- og drabsudfoldelse. Som følge heraf ser vi da også, at visse lande, hvis befolkninger før var demokratiske eller politisk frie, er gået over til at blive underkastet militaristisk diktatur. Deres presse må kun stimulere og lovprise krigens og den brutale magts ånd. Krigshåndteringen blomstrer og får en popularitet i de samme lande, som den kun har haft for århundreder tilbage. Al direkte virkelig fredsvenlig og dermed antikrigsindstillet oplysningsarbejde, litteratur og kunst er bandlyst, raceintolerance betragtes som en dyd. Når dertil kommer, at krigspropagandaen også er et led allerede i børneopdragelsen, og dygtiggørelse i at håndtere krigens mordapparater er blevet skolefag for børn, er det let at se, at “fårenes” stærke og demokratiske frie og fredsvenlige personligheder eller førerskikkelser er uddøde her, hvorved “bukkenes” militærbegejstrede, erobringstøstne og krigsvenlige propagandister og diktatorer får frit spillerum. Og det er givet, at der under disse forhold ikke er nogen særlige betingelser i disse væseners domæne for inkarnation af “fårenes” væsener, som jo for længst har udlevet disse tilstande, men at der derimod er skabt en indtil hundrede procents medvind for inkarnation eller fødsel af “bukkenes” væsener i de pågældende områder.

10.7 *“Dommedagens” mørke giver menneskene den moralske uddannelse, som til sidst skaber en “ny himmel” og en “ny jord”*

Derved er der altså også skabt en tilsvarende betingelse for, at krigen med alle dens mange følgesvende af forskelligartede lidelser kan komme til hurtig udfoldelse i de nævnte områder. Og disse områder vil da også til sidst komme til at repræsentere et helt ragnarok, ja, en hel kollektiv “vivisektion”. Hvordan skulle de pågældende væsener ellers komme på højde med “fårenes” væsener i erfaringsoplevelse og erkendelse angående den bevidste drabsudfoldelses tåbelighed og ligesom disse blive modtagelige for en højere teoretisk undervisning og skabelse af virkelig fred? – Ragnarok er jo ikke andet end de lidelser, som “fårene” allerede i de tidligere liv har gennemgået, der nu venter “bukkene”. Og ligesom de nævnte lidelser forvandlede “fårene” til deres nuværende mentale og fredsvenlige indstilling, således vil de også forvandle “bukkenes”. Og når det er sket, træder den ny verdensgenløsning hjælpende til med afsløringen af det virkelige og sande matematiske verdensbillede, i hvilket alle de hellige bøgers største facitter eller tidligere højeste udtalelser fra alverdens største vise bliver til videnskabelige kendsgerninger. Og på disse kendsgerninger vil anlæggene eller evnen til at “vende den højre kind til, når man bliver slået på den venstre”, evnen til at “stikke sit sværd i skeden” over for modstandere, evnen til at forstå, at alt slutteligt er “såre godt”, blomstre. Og denne blomstring er altså kulminerende kærlighed. Denne kærlighed er det højeste resultat af “moralisk uddannelse”. Den er den “ny himmel” og “ny jord”, der efter “dommedagens” mørke lader ethvert individ opleve Guddommens evige nærhed.

Skrevet som artikel til *Kosmos* i 1937 (8).

DEN MENTALE TREENIGHED

1945

af Martinus

20.1 *Det levende væsens grundanalyse*

Min analyse af det levende væsen og verdensaltet viser to realiteter, der hver især udgør det samme treenige princip, og nævnte princip bliver derved tilværelsens eller livets grundanalyse. Intet levende væsen vil således kunne eksistere uden at udgøre denne analyse. Vi kan nemlig ikke komme uden om dette, at nævnte væsen udgør en tilkendegivelse af et "noget", der oplever, har vilje, tænker, skaber eller manifesterer sig. Enhver ting, i hvilken disse faktorer ikke er til stede, udtrykker vi som en "død ting". Denne "døde ting" kalder vi sædvanligvis "materie". Den hører til det materiale, igennem hvilket det førnævnte "noget" manifesterer sig, danner organisme og de tankeformer og udtryk for mentalitet, som netop i sig selv udgør livets oplevelse. Det er denne materie, der i mit hovedværk "Livets Bog" udtrykkes som "X3".

Men når materien således bliver gjort til materiale for livets oplevelse, afslører dette jo, at der eksisterer en evne, i kraft af hvilken man kan udløse denne proces og dermed skabe sin manifestation eller synliggørelse. Denne evne er "skabeevnen", der ligeledes kendes fra mit hovedværk som "X2". Den igennem denne skabeevnes funktion synliggjorte materieforvandling afslører altså et højere "noget", idet skabeevnen umuligt kan eksistere selvstændigt, men derimod udelukkende kun som en egenskab ved et "noget", der kan herske, byde og befale over den. Dette "noget" er altså det levende væsens "jeg" og udtrykkes i "Livets Bog" som "X1". Disse tre foreteelser danner altså tilsammen den enhed, vi kender som "det treenige princip". Dette treenige princip er som nævnt det levende væsens grundanalyse. Intet levende væsen kan eksistere uden netop i kraft af, at det udgør nævnte princip. Da vi med lethed kan konstatere, at selve verdensaltets struktur består af de samme tre uadskillelige foreteelser eller principper, der netop lige akkurat udgør de tre betingelser, der kræves, for at et "noget" kan fremtræde som "et levende væsen", bliver verdensaltet hermed også synligt som "et levende væsen". Og det bliver igennem denne enkle og simple analyse en kendsgerning, at det levende væsen er et billede af selve universet eller verdensaltet. Det er en "kopi" af Guddommen. Det er en bekræftelse på "Bibelen" beretning om Adams identitet som "mennesket i Guds billede".

20.2 *Jordens skabelse – mineralriget, planteriget og dyreriget opstår*

Men "Bibelen" beretning, der jo er baseret på en kosmisk analyse, viser os, at mennesket ikke altid er i "Guds billede". Det hedder nemlig heri, at nævnte guddommelige menneske er noget, der skal blive til, idet Gud siger: "Lader os gøre et menneske i vort billede efter vor lignelse". Denne guddommelige sætning fortæller os altså, at Adam, som jo er det jordiske menneske, på det tidspunkt, hvor den guddommelige vilje og tanke udløste ovennævnte befaling, ikke eksisterede i "Guds billede". Ja, jordens nuværende inkarnation var endnu i sin spæde vorden. Og for at "mennesket i Guds billede" kunne blive til, måtte der altså foregå en "skabelsesproces".

Ud af vældige stjernetåger, ud af glødende ildmasser, ud af store koncentrationer af "tyngdeenergi", måtte der ligefrem afskæres eller udskilles et særligt bestemt kvantum, som kunne bindes ved hjælp af "følelsesenergien" (verdensaltets kulde), således at de kosmiske kræfter, den kosmiske "C-viden" fra foregående spiral eller de levende væseners vanebevidsthed fra deres tidligere kosmiske bevidsthedstilstand i form af "instinktenergi" kunne begynde at gøre sig gældende. Og ud af disse samarbejdende kræfter ser vi et "sollegeme" blive til. Dette sollegeme bliver mere og mere afkølet på grund af "følelsesenergien" og begynder at få detaljer i kraft af "instinkt-

energien". Der bliver atmosfære omkring denne klode. Luft og vand opstår. Disse foreteelser er ganske vist endnu giftige eller uegnede for et højere bevidsthedsliv, men efterhånden får de levende væseners "instinktenergi" eller kosmiske "C-viden" overvundet alle generende detaljer. De giftige foreteelser skiller sig ud, og det krystalklare vand opstår, der senere skulle betyde livsrum for de allerførste former for det dagsbevidste livs indtrængen på jordkloden. Den kosmiske "C-viden" eller "instinktfunktionen" bryder endnu stærkere frem. Krystalliseringen begynder, mineralriget opstår, dernæst planteriget. Man begynder at kunne "ane" på det fysiske plan. Og med dette vågnende liv indtræder genskinnet af "den guddommelige verdens" vanebevidsthed, såvel som "salighedsrigets" "guldkopier", ind på det fysiske plan og åbenbarer her noget af deres lysende og funklende ideverden og farvepragt i form af blomster- eller planteriget i den ellers så grove materielle verden. På dette tidspunkt begynder "Eva" at blive dannet af "Adams" "ribben", og dyreriget opstår.

Men den guddommelige plan føres videre i sin udfoldelse. Det jordiske menneske begynder at se dagens lys. Men det jordiske menneske er Guddommens modsætning, er Guddommens kontrast. Og på denne kontrast kan "det rigtige menneske" eller konturerne af "Guds billede" begynde at blive synlige. Og "Adam" og "Eva" nærmer sig sin guddommelige bestemmelse. Det jordiske menneske har altså endnu ikke nået denne sin bestemmelse, selv om det ganske vist er i nærheden af dens opfyldelse. Det er endnu ikke helt "mennesket i Guds billede". Den guddommelige skabelsesproces er ikke tilendebragt, men den er begyndt at nærme sig sit store mål i et hastigt eller forceret tempo. Det er dette forcerede tempo, vi oplever som krig, ufred, sorg og lidelse.

20.3 Spiralkredsløbet

Igennem "Bibelens" beretning, såvel som igennem selve livet, kan vi ikke undgå at blive vidne til, at det levende væsen må gennemgå en lang udviklings- eller skabelsesproces. I denne proces udtrykker det en fortsættende kæde af forskellige former for fremtræden som "levende væsen". I form af denne dets identitet gennemlever det altså en mængde forvandlinger. Ved hjælp af disse forvandlinger kommer selve livsoplevelsen til at få kolorit. Den kan umuligt blive ensformig eller ligegyldig. Væsenet går fra den ene forvandling til den anden efter dets eget ønske. Og med disse forvandlinger opstår det, vi kalder "tilværelsesplaner". Igennem disse tilværelsesplaner bliver det muligt for det levende væsen at opleve skabelsens mangfoldighed eller alle detaljer ved livets oplevelse, lige fra de mest brutale lemlæstelser, sygdomme og lidelser til de blideste og mildeste salighedsindgydende kærtegn. Og disse oplevelser er fuldstændigt logisk organiserede og forekommer i en evigt fortsættende rækkefølge. Det er denne rækkefølge af detaljer ved livets oplevelse, vi kender fra "Livets Bog" som "spiralkredsløbet". Livsoplevelsen går således fra himmelske tilstande, hvilket vil sige: fra overjordiske salighedstilstande, hvor væsenerne føler sig ét med Guddommen, til de mest ufuldkomne og mørkeste mentale tilstande, hvor væsenerne er totalt uvidende om deres egen udødelige natur og ikke mere kan se, at "alt er såre godt", og derfor bliver i skrigende disharmoni med den guddommelige verdensplan. Det er denne væsenets nedsænkning i primitivitet og uvidenhed, der udtrykkes igennem den bibelske beretning om "den fortabte søn". Men fra denne primitive tilstand vender det levende væsen atter tilbage til sin oprindelige høje tilstand som "mennesket i Guds billede" og ser alle detaljer i livsoplevelsen fra Guds eget udsigtspunkt, ser sin egen høje herkomst eller identitet som "søn af Guden", ser sig selv som tidens og rummets, såvel som sin egen skæbnes absolutte herre.

20.4 Vejen fra mørke til lys

"Bibelens" fortælling om menneskets skabelse er således i virkeligheden ikke en fortælling om noget, der aldrig før har eksisteret, og som derfor nu ved den Almægtiges skabekraft er blevet til. Der står jo i nævnte fortælling, at Gud dannede "Adam"

af “ler”. “Adam” blev altså til af “noget”. Men “noget”, der bliver til af “noget”, udtrykker jo – ikke et mirakel, hvor ting bliver til af intet – men derimod kun en forvandlingsproces. For øvrigt har livet jo for længst gjort det til en kendsgerning for det udviklede menneske, at “noget” umuligt kan fremkomme af “intet”, ligesom “intet” umuligt kan blive til “noget”. “Bibelens” beretning er således i virkeligheden kun en fortælling om et afsnit i kredsløbet. Dette vil altså igen sige: den del af kredsløbet, der udgør vejen fra mørket til lyset. Og da det netop er det afsnit, som udgør jordmenneskets nuværende skæbne og liv, har det sin store betydning at se lidt på denne skæbne. Jordmenneskets nuværende skæbne udgøres altså af resultatet af dets højeste “selvs” omskabelse af sin mentalitet fra mørke til lys. Og denne “selvets” omskabelse af sin mentalitet fra mørke til lys udgør “et treenigt princip” analogt med det “treenige princip”, som udgør det levende væsens grundanalyse.

20.5 *Det levende væsens mentalitet udgør et treenigt princip: angreb, forsvar og fred*

Ethvert levende væsens mentalitet udgør således i sig selv “et treenigt princip”. Den kan ikke eksistere uden at repræsentere “angreb” og “forsvar” og “fred”, hvilket sidste vil sige “ligevægt” mellem “angreb” og “forsvar”. Selvopholdelsesdriften i dyret betinger, at det må “angribe” de væsener og ting, som det nødvendigvis må have til føde, ligesom det også må “forsvare” sig selv over for alle de væsener og ting, der er en hindring for dets eksistens eller tilværelse. Den “ligevægt”, der her kan opstå imellem “angreb” og “forsvar”, er udelukkende det eneste, der kan være dets “lykke” eller den for dets udviklingstrin normale fornemmelse af livet.

20.6 *Angrebsprincippet er den mentale treenigheds X3*

Af disse tre principper vil “angrebsprincippet” være at ligne ved “X3”. Nævnte princip danner her grundlaget for erfaringsdannelse. Det udgør nedbrydningsprocessen. “Angrebstankerne” udgør de kosmisk-kemiske kemikalier, af hvilke erfaringerne eller erkendelsen af, hvad man ikke skal gøre, bliver dannet. Og hvordan skulle væsenerne vel komme til kundskab og visdom uden netop disse erfaringer? – “Angrebsmentaliteten” udsletter enhver opfattelse af medvæsenerne som “levende væsener” og gør dem hver især til en blot og bar “ting”. “Angrebsvæsenerne” betragter deres “fjender” som noget, de har ret til at hævne sig på, ret til at myrde eller udslette, akkurat som de føler sig berettigede til at slagte deres kvæg eller sælge deres hus eller andre ejendele. “Angrebsvæsenerne” gør således hensynsløst alt til “materiale” for deres selvdyrkelse. I virkeligheden kan man ved hjælp af “angrebsmentaliteten”, hvis kulmination vi kalder “selviskheden” eller “egoismen”, udelukkende kun opfatte alt, såvel næsten som de “døde ting”, som berettiget “materiale” for skabelsen af tilfredsstillelsen af sine egne begær, ganske uanset hvad dette så end bevirker af brutale indgreb i næstens frihed, ret og glæde ved at være til.

I en vis strækning af spiralkredsløbet er væsenerne så at sige kun “angrebsvæsener”. Hvad mener man om rovdirene, tigrene, løverne, hajerne og ørnene etc.? – Er det ikke lige sådan med naturmenneskene, bersærker og vikinger, samt “kulturfolk”, der endnu er besjælede af begæret efter at blive “herrefolk”. Ja, er ikke alt moderne diktatur identisk med “angrebsbevidsthed”? – Man kommer således ikke uden om, at enhver form for “angrebsmentalitet” eller “angrebstanker” er det laveste bevidsthedsmateriale inden for al mental udfoldelse. Det er den “døde” materie i “mentalitetens treenighed”. Og vi vil her udtrykke den som denne treenigheds “X3”.

Hele den første del af dyreriget og helt frem i det jordiske menneskes første primitive udviklingsstadier er livet eller tilværelsen således i en overvejende grad baseret på “angrebsprincippet”, og hvorfor væsenerne på disse stadier derfor vil være at udtrykke som “angrebsvæsener”.

20.7 *Ethvert levende væsen må gennemleve angrebsepoken, før det kan nå en højere form for sjæleliv*

Det er rigtigt, at alle de planteædende dyr ikke i så overvældende en grad kan betegnes som "angrebsvæsener", men denne omstændighed afkræfter dog ikke ovennævnte analyse, idet de planteædende dyrs "angrebsepoke" blot er tilrettelagt på et senere stadium i disse væseners udvikling, således at de eventuelt først kommer til at opleve denne i deres jordmenneskestadium, modsat rovdyrene, der allerede får udlevet en stor del af deres "angrebsepoke" i deres dyriske fremtræden, inden de når menneskets oprejste gang og opadskuende blik. Men for begge de her nævnte parter gælder det, at de absolut må gennemleve deres "angrebsepoke", inden de kan nå nogen højere tilstand inden for virkelig kultur eller højere former for sjæleliv. Lige så lidt som det levende væsen kan eksistere uden "X3", lige så lidt kan noget som helst væsen eksistere som virkeligt "kulturmenneske" eller fremtræde i fuldkommen humanitet, hvilket vil sige: total uselvished eller næstekærlighed uden i kraft af totalt at have oplevet, overvundet eller tilbagelagt "angrebsepoken". Det er således meget vigtigt for ethvert væsen, der ønsker at stile sit liv imod lyset, at få konstateret "angrebsepokens" plads i spiralkredsløbet eller udviklingsbanen, thi i samme grad som det får dette konstateret, vil det stadfæste eller bekræfte humanismen eller menneskekærligheden som et for jordmennesket absolut højeste eksisterende ideal og derved få stabiliseret grundlaget for sin kulturelle stræben, sin tankeverdens, sine længsler og drømmes retning imod denne højere liggende epoke eller fuldkommenheden.

20.8 *Jordmenneskets begær efter fred er en begyndende afklaring af alle religiøse mysteriers beretninger om paradisiske tilværelsesformer*

Det normale jordmenneske stiler aldrig med god dagsbevidst vilje imod de lavere eller primitivere former for tilværelse. Det ligger i alle jordmenneskers natur, ifølge deres plads i udviklingen eller spiralkredsløbet, at stile imod alt, hvad de fornemmer som værende af en højere og fuldkomnere natur end deres egen. Ja, denne dets tendens er jo netop kendetegnet på dets normalitet. Ethvert væsen, der afviger herfra er altså et unormalt væsen. Alene i denne kendsgerning begynder humaniteten eller næstekærligheden at kunne øjnes som jordmenneskeheds absolut største ideal og mål for dets fremtidsdrømme. Det er denne idealfornemmelse, der i sin begyndende nebuloøseagtige eller spæde tågeagtige form besjæler jordmennesket som en længsel efter en virkelig "fred". Dette begær efter "fred" er en begyndende afklaring af alle religiøse mysteriers beretning om paradisiske himle og højere tilværelsesformer. Denne "fred" er det absolut eneste virkelig fornødne eller saliggørende ideal for jordmenneskeheden af i dag. Det er i håbet om tilegnelsen af denne "fred", at jordmenneskeheden af i dag fører krige, revolutioner og kampe. Den lever endnu i troen på, at den med våbenmagt eller i kraft af "sværdets" brug eller døds gengældelsens praktisering kan skabe adkomst til "humanitetens" paradys.

20.9 *Med udfoldelsen af det dræbende princip skaber mennesket ikke fred men helvede*

Det er endnu ikke helt gået op for den jordiske menneskehed, at det "paradis", som opretholdes i kraft af "sværdet" eller det dræbende princip, ikke er det "humanitetens" paradys, den søger. Det er ikke den "fred", den idealtilstand, den i virkeligheden hungre og tørster efter. Det er derimod et krigens, brutalitetens eller den rå magtverlegenheds paradys, der igen er det samme som "Valhal", og som i dag for det fremskredent intellektuelt udviklede, humane jordmenneske udelukkende kun kan betyde den diametrale modsætning til "humanitetens" paradys eller den absolutte "fred", den søger. Men en modsætning til "fredens" paradys kan jo kun udgøre én ting, nemlig "helvede". Det dræbende princip "Valhal" kan således udelukkende kun betyde "helvede" for alle intellektuelt udviklede og humanitets- eller kulturelskende jordmennesker. At "angrebsvæsenernes" mentalitet ikke fører til "fred", men derimod

absolut fører til dennes modsætning "helvede", bliver så meget desto mere synligt, eftersom enhver handling er en "årsag" til en reaktion, der ifølge loven for bevægelse før eller senere absolut må virke tilbage på sit ophav. At denne reaktion eller virkning må være af samme art eller natur som den handling, der har udløst den eller er dens årsag, bliver til kendsgerning igennem loven for sæd og høst, der jo gør det umuligt på nogen som helst måde at kunne høste andet end det, man sår. Ethvert væsen, der angriber et andet væsen, "sår" altså angreb på sig selv. At et væsen, der ifølge denne dets "sæd" må leve i en permanent forfølgelse, leve i krig med sine omgivelser og permanent må høste virkningerne af de angreb, det udløser over for næsten, absolut ikke kan opnå den "fred", den lykke eller det humanitetens og næstekærlighedens paradys, det så inderligt ønsker, er naturligvis en selvfølge. At det tror, at dets angreb på omgivelserne eller næsten udelukkende er "retfærdighed", er i "fredens" eller humanitetens tjeneste, fører det ikke nærmere mod det ønskede mål: "fredens paradys", indvielse eller kosmisk bevidsthed, men vil derimod før eller senere afsløre for det, at det er på vej til de dræbende "guders" hjemsted, hvilket i virkeligheden vil sige: de såkaldte "djævles" opholdssted, det sted, den tilstand, den oplevelsesform, det mest af alt i denne verden frygter.

20.10 *Angrebsvæsenerne og angrebsmentaliteten er kulturens og næstekærlighedens værste hindring*

Det er rigtigt, at "djæвле" i al almindelighed betragtes som fantasifostre, men dette afkræfter absolut ikke, at enhver form for "angrebsmentalitet" udelukkende er den, med hvilken alle mørke magter er udstyret. Uden denne mentalitetsforms udløsning, ville alle mørke magter i verden være en umulighed. Da "angrebsmentalitet" udelukkende er de mørke magters eller væseners mentalitet, vil den i virkeligheden være at identificere som "djævlbevidsthed". Alle, der udelukkende baserer deres tilværelse på denne mentaludfoldelse, er i virkeligheden "djævre". "Djævre", "trolde" eller andre mørke væsener eller magter bliver således til virkelighed i form af "angrebsvæsener". Det er derfor meget vigtigt for den moderne kulturskaber eller fredsagitor samt for præster og ypperstepræster eller andre lærere i humanitetens og næstekærlighedens tjeneste, at de strengt overvåger, at de netop befinder sig på deres ideals sikre vej, så at de ikke pludselig en skønne dag skal opdage, at de i virkeligheden er "fredens" og "humanitetens" største modstandere. Alle de væsener, der med "angrebsmentalitet" tror at kunne skabe den virkelige "fred" for sig selv og andre, må alle uden undtagelse opdage, at al deres store stræben med "sværdet" eller "svøben" kun har været en hån og nedtrampning af alt "det gode", de i virkeligheden ville og en sejrrig og stærk udløsning af alt "det onde", de ikke ville. "Angrebsvæsenerne" og "angrebsmentaliteten" er således kulturens og næstekærlighedens værste hindring eller modstand. "Angrebsmentaliteten" er den rene, bevidste eller ubevidste, dyrkelse af ufredens eller mørkets magter, ligegyldigt under hvilken overtro, camouflage som "retfærdighed" eller indbildt "kultur" den så end udløses under. Den udgør de mørkets dødbringende, stinkende dunster, med hvilke "den fortabte søn" erstatter tabet af sin gude-sønne himmelske stråleglorie under sin passage af mørkets eller "heldets" regioner.

20.11 *Forsvarsmentaliteten*

At et "angrebsvæsen" også i nogen grad besidder "forsvarsmentalitet" er naturligvis givet. Ethvert normalt væsen er altid udstyret med de for sin opretholdelse af livet nødvendige "forsvarsegenskaber". Men dette forhindrer naturligvis ikke dets "angrebsmentalitet" i at være den dominerende på et vist stadium i udviklingen eller kredsløbet. Men efterhånden bliver "forsvarsmentaliteten" mere og mere optrænet, således at den ikke blot udgør det nødvendige til husbehov i selvopholdelsesdriften, men den udgør også ligefrem et overskud, der bevirker, at væsenet kommer til at føle trang til eller begær efter at "forsvare" andre. Det kan ikke tolerere noget som helst i retning af, hvad det mener er "uretfærdighed". Det ønsker at forsvare de svage, som

ikke selv kan forsvare sig. Det springer i vandet for at redde en druknende fra druknedøden, eller det løber ind i et brændende hus for at redde væsener eller ting fra flammernes tilintetgørelse, selv med fare for sit eget liv. Det går med i frihedskampe og modstandsbevægelser over for fremstormende "herrefolk" eller væsener, der har i sinde at gøre andre til slavefolk. Ja, dets "forsvarsmentalitet" kan være så dominerende, at det også her ringeagter dødsfaren og vover sit liv for andre. I sandhed, denne mentale tilstand er dog større og fuldkomnere end "angrebsmentaliteten". Det kan dog ikke nægtes, at det er udtryk for et højere kulturtrin at forsvare svage og hjælpeløse væsener over for stærke og livsfarlige, forfølgende medvæsener, end det er at angribe, nedbryde og ødelægge andre væseners liv og velfærd. I modsat fald var jo al øvrighed eller politikvæsen i de civiliserede stater at betragte som en "banditinstitution". Og det er vel nok det, en sådan institution mindst af alt skal være. Den er jo netop beregnet på at være en beskyttelse imod alt "banditvæsen" eller de såkaldte "forbrydelser".

En sådan institution må naturligvis ikke i noget som helst tilfælde være baseret på en "angrebsmentalitet". Det er rigtigt, at politiet må foretage razziaer, må anholde mistænkte personer, må anholde "smuglere", "sortbørsfolk", "røvere" eller andre udøvere af overtrædelser af statens eller samfundets love, og at det meget ofte og i særlig vanskelige og ondartede tilfælde må overrumple de pågældende væsener og med væbnet magt foretage disse anholdelser, der derved får skæret af "overfald" eller "angreb", men et sådant "angreb" kan i virkeligheden ikke være et "angreb". Det er eller skal i hvert fald kun være en detalje i samfundets "forsvar" over for lovovertræderne eller "forbryderne". En sådan anholdelse er ikke en personlig hævnakt, det er ikke et "privatopgør" mellem politipersonerne og de anholdte. Hvis de anholdte ikke selv var bevæbnede og livsfarlige for politiet, men godvilligt ville gøre regnskab for deres handlinger, ville en anholdelse ved hjælp af bevæbnet magt jo være totalt udelukket eller ganske overflødig. Politiets bevæbnede "angreb" i form af anholdelse adskiller sig således fra et almindeligt "angreb" på næsten derved, at det er et "angreb" på "samfundsfjender". Men "samfundsfjender" eller "asociale" væsener er jo væsener, der er underminerende og skadelige for det pågældende samfunds normale liv. Dets mentale sundhed er således i fare. De nævnte "asociale" væsener er en sygdom i samfundslegemet, der ville bringe dets normale liv fuldstændig ud af kurs, gøre det til en mental kræftsvulst, hvis ikke der var politi og retsvæsen. Politiets indgriben over for denne "kræftsvulst" er ganske vist et "angreb" på de "asociale" væsener eller "fredsforstyrrende", men den er i overvejende grad et livsbetingende "forsvar" for samfundets mentale sundhed, den er en beskyttelse af næstens liv og ejendom. Den er tilsigtet som en håndhævelse af "retfærdigheden". Den er et "nødværge", som ville være aldeles overflødig, hvis ikke de pågældende individer med deres "asociale" eller "forbryderiske" væsen selv udløste den absolutte nødvendighed af dets eksistens.

20.12 *Politiets og retsvæsenets håndhævere benytter de samme metoder som forbryderne*

Politiets "angreb" på de "asociale" væsener er således disse væseners egen "karma-udløsning". Hvis ikke de nævnte væsener var "asociale" eller "forbryderiske" anlagte imod samfundet, var en pest for den højere intellektuelle kultur, ville de umuligt kunne "angribes" af noget politi, da et sådant jo da var totalt overflødig og dermed uden betingelser for at kunne eksistere. Politiets eller øvrighedens "angreb" på de "asociale" væsener kan således ikke være noget absolut "angreb", men er udelukkende en "bivirkning" af de "asociale" væseners "angreb" på samfundet. Det er en reaktion, udløst af "angriberne" selv. Det er således ikke "politiet", der er disse væseners "angribere", men derimod de pågældende væsener selv. Politiet er bare de "medier" eller redskaber, ved hvilke de "asociale" væsener eller "forbryderne", om end ganske ubevidst, iværksætter "angreb" på eller "forfølgelse" af sig selv. Og jo mere "asociale" eller livsfarligt "forbryderisk" disse væsener angriber samfundet, desto mere livsfarligt

iscenesætter de politiets eller myndighedernes “angreb” på dem selv. Derfor finder vi også inden for politiets eller retsvæsenets håndhævere de samme metoder, mordvåben, knipler og revolvere etc. benyttet, som dem “forbryderne” betjener sig af. Og jo mere robust og primitivt et samfund og dets “forbrydere” er, desto mere tilsvarende robust og primitiv er også myndighedernes forholdsregler over for dets “forbrydere” eller “asociale” elementer. De må anvende både “dødsstraf” og “tortur”, de må bruge skydevåben og galger, de må bruge list, magt, vold etc. At de således må betjene sig af de samme metoder, midler og våben som “forbryderne”, viser, at det er “forbrydernes” egne udløste tankearter og atmosfære, der fungerer, men nu er der bare den forskel, at de “asociale” mentale energier er nået over i fremmede hjerner og igennem disses ophavs reaktion eller udfoldelse drejer tilbage imod deres første ophav, der så bliver genstand for denne deres egen “asociale” energivirkning, som nu kommer tilbage og rammer dem selv efter således at have passeret et kredsløb.

Men sådanne tilbagevendende energier er nu ikke mere “asociale” eller “forbryderiske”. Nu er de en beskyttelse for samfundets struktur. Nu lukker disse af “forbryderen” selv udløste “asociale” handlinger selv “forbryderen” eller det samfundsfarlige individ inde i en afspærring (fængsel), så det foreløbig ikke kan komme til at genere samfundet. Og jo mere livsfarlig vedkommende “forbryders” udløste “asociale” handlemåde har været, desto mere livsfarlig bliver hans indespærring eller de tilbagevendte mørke energiers reaktion på ham selv, ja, medfører “strafarbejde” eller ligefrem hans egen undergang i form af “henrettelse”. De energier, han selv udsendte som dødsenergi imod samfundet, er ved deres tilbagekomst til sit ophav nu ikke mere “asociale” eller livsfarlige for samfundet, men er derimod blevet livsfarlige eller underminerende for hans egen eksistens.

20.13 Energiernes kredsløb

Det er rigtigt, at “forbryderne” ikke ved af, at deres “straf” er deres egen personlige udløsning, der er kommet tilbage, befordret af andre væsener (her i dette tilfælde politiet). Derfor bliver de bitre på politiet eller de væsener, der har været “medier” eller redskaber for energiernes tilbageføring i kredsløbet. Og således betinger loven for energiernes kredsløb eller bevægelse, at alle levende væseners energiudløsninger, hvilket vil sige: reaktionen af tanker og handlinger, de har udløst mod medvæsenerne, uundgåeligt kommer tilbage. Derved bliver det umuligt* for individet i længden at blive ved med at være ukendt med, hvordan det føles at opleve den eller den form for ubehagelighed, som han selv vanemæssigt og ubevidst udløser igennem sin daglige væremåde over for omgivelserne. Det er denne tilbagevenden af energierne eller reaktionerne af de handlinger, væsenet har begået, der kaldes “erfaringer”. Af erfaringerne lærer individet efterhånden, hvad der er klogt eller uklogt med hensyn til opbygningen af dets egen skæbne og med hensyn til skabelsen af virkelig, sand lykke i tilværelsen.

20.14 Livet består i, at medvæseners bevidsthedsenergi kun kan befordres igennem os og ikke uden om os

Vi har således her igennem en kosmisk analyse set kerneprincippet i den daglige skæbnedannelse for væsenerne. Vi har set, at væsenerne kunne angribe hverandre og underminere hverandres tilværelse. Men vi har også set, at denne underminerende tilværelsesform ifølge energiernes kredsløb eller loven for bevægelse ganske rigtigt kunne gå ud imod sit mål, blive den forfølgelse af det væsen, den var tiltænkt, men at den her uundgåeligt glider uden for sit ophavs kontrol og besætter eller overskygger sådanne andre væseners hjerner og bevidsthed, der har evne til at befordre den tilbage. Ophavet til disse energier kan derfor ikke gardere sig imod denne tilbagevenden af sine egne udsendte energier. Disse energier beherskes nu ikke mere af hans egen, men af andre væseners hjerner og vilje. Disse andre væsener fornemmer disse energi-

* “umuligt” er ændret fra “uundgåeligt”

er som et begær efter at binde og uskadeliggøre deres ophav eller påføre det en eller anden ubehagelig tendens, altså lige akkurat det samme begær, som dette ophav havde over for den, der var målet for nævnte energiers udsendelse. Hvis ikke det netop var således, kunne der jo aldrig nogen sinde blive tale om gengældelse, had eller vrede, ligesom der naturligvis heller aldrig kunne blive tale om oplevelse af glæde og lykke eller en fuldkommen skæbne rent bortset fra, at enhver form for liv eller oplevelse ville være en total umulighed. Livet består jo netop i, at medvæsenernes bevidsthedsenergi kun kan befordres "igennem" os og ikke "uden om" os. Hvad er vor tankefunktion andet end en sansning af reaktionen af vort eget væsens eller selvs berøring med andre væseners liv og fornemmelse? – Kom vor tankeenergi ikke i berøring med energi, udløst af andre væsener eller andre ophav end os selv, og disse andre ophavs reaktion heroverfor ikke var en drejning af vore egne mod næsten udløste energier tilbage mod os selv, ville der aldrig nogen sinde kunne opstå nogen som helst oplevelse.

20.15 *Vore medvæseners reaktioner over for os er livets spejl*

Det er således her synligt, at vort liv udelukkende er oplevelsen af omgivelsernes eller medvæsenernes tilbagekastning af vor mod dem udsendte tankeenergi i form af tilfredsstillelser af vore højst forskellige normale eller unormale begær. Denne tilbagekastning af vore egne udløste energi- eller tankeformer er vor "skæbne". Vore medvæseners reaktion over for os er livets spejl. I denne reaktion ser vi vort virkelige åndelige udseende, vor sande kosmiske analyse eller den absolutte sandhed om os selv.

Vi har således set, hvorledes den guddommelige verdensplan befordrer udviklingen af vor evne til at opleve vore omgivelseres fornemmelse af vor egen handlemådes behagelige eller ubehagelige påvirkning af dem. Det er altså magtpåliggende for Forsynet eller ophavet bag verdensplanen at få bibragt os denne evne. I samme grad, som vi mangler denne evne, må vi være uvidende om vore handlingers natur som behagelige eller ubehagelige for vore omgivelser. Og med denne uvidenhed ville vi jo være uden den indsigt bag viljen, der er nødvendig for at kunne "tilsigte" enten det behagelige eller det ubehagelige for vore omgivelser eller vor næste.

20.16 *Nysgerrighed skaber viden*

For at få et grundlag for styringen af vor vilje må vi altså have viden. Men for at få viden må vi udløse handling. Den første form for udløsning vil derfor nødvendigvis befordres af hungeren efter viden. Denne hunger kender vi som den almindelige "nysgerrighed". Vi finder derfor denne "nysgerrighed" allerede hos dyrene. Selv køerne på marken kigger meget nysgerrigt og interesseret efter usædvanlige ting, der foregår omkring dem. Hvis disse ting ikke er af en sådan art, at de forskrækker dem, vil de endog prøve på at undersøge disse, lugte til dem og slikke på dem eller lignende. Herved gør de allerede små erfaringer, opdager spiselige eller ikke-spiselige ting eller ting, der er behagsdannende eller velgørende, og ting, der er smertebringende eller dræbende. Væsenerne får derved udviklet et kendskab, ved hvilket de så igen kan styre og lede deres vilje, så de kan tilegne sig behagsfønmelser og undgå ubehagsfønmelser på disse nyopdagede områder. Men efter at de har gjort denne opdagelse, er nysgerrigheden i nævnte område jo tilfredsstillet. Denne kan derfor ikke mere være motiv for deres tiltrækning til samme område. Herefter vil tilnærmelsen derfor kun befordres i kraft af væsenets viden om den behagsfønmelse, som det kan tilegne sig her, ligesom dets frastødning til området er baseret på den erfarede viden om den eventuelle ubehagsfønmelse, det kan blive genstand for her. På denne måde begynder individet igennem erfaringsdannelsen at få indsigt i, hvad der er livsbefordrende, og hvad der er livsødelæggende for det i dets daglige liv.

20.17 *Det fødte angrebsvæsen er kun besjælet af sin egen selvopholdelsesdrift*

At væsenet med al sin viljekraft her søger tilnærmelser eller dragning imod de ting eller foreteelser, igennem hvilke det ved, at det kan opnå behagsfølelse, og helst går uden om de ting, der er ubehagelige, er naturligvis en selvfølge. Det bliver da herigennem foreløbigt udviklet til at blive et væsen, der kulminerer i "selviskhed" eller "egoisme". Det kan igennem denne udviklingsproces kun blive besjælet af sin egen "selvopholdelsesdrift". Denne udviklingslinje kan således udelukkende kun udvikle væsenet til for enhver pris at tilegne sig tilfredsstillende af sine begær efter det behagelige, ganske uafhængigt** af hvad dette så end måtte koste af ubehagelighed for dets omgivelser eller næsten. Og vi har her det fødte "angrebsvæsen". Det er en sådan væsenstilstand, der ligger til grund for "dyreriget".

Men da det er en kendsgerning, at der findes væsener, der hverken "angriber" andre væsener eller søger sine egne begærs tilfredsstillende på andre væseners bekostning, er det også en kendsgerning, at det levende væsen rummer langt dybere sjælelige muligheder end dette, at kunne opretholde sit eget velbefindende på andre væseners bekostning. Men derved bliver det jo yderligere en kendsgerning, at karma-lovene må være af en tilsvarende dybere natur end den øjeblikkelige, direkte, ydre fysisk reagerende. I modsat fald måtte "egoismen" og dermed krigens eller "angrebets" kulmination være toppunktet for al menneskelig udvikling, åndelig storhed, intellektualitet og kultur, hvilket viser sig ikke at være tilfældet. Ja, kendsgerningerne viser jo netop, at denne side ved livet eller det levende væsen allerede i årtusinder er forkyndt som væsenets "laverer" eller "syndige" natur, ligesom man har tilrådet udviklingen af en "højere" natur.

20.18 *Der findes et højere trin end det rent egoistiske*

Hvad giver da denne "højere" natur i det levende væsens mentalitet sig udslag i? – Den giver sig udslag i, at der i det pågældende væsen begynder at vise sig en evne, ved hvilken det fornemmer andre væseners oplevelser af ubehag, hvilket jo er totalt umuligt hos det førstnævnte kulminerende "angrebsvæsen". Dette væsen har kun sans for at kunne fornemme de ubehageligheder, der kommer til udløsning i dets eget område af mentalitet og organisme. Det er derfor, det så hensynsløst kan leve på andre væseners bekostning. Ja, det ved naturligvis teoretisk, at den eller den lemlæstelse eller lidelse, det påfører andre væsener, af disse fornemmes som smerte og lidelse, og af hvilken grund det derfor undertiden endog kan bruge denne viden som grundlag for sin iværksættelse af hævn eller egoistiske begærs tilfredsstillende, men det har ingen som helst dybere sjælelig fornemmelse af, hvor "ond" eller ubehagelig lidelsen kan være for den, den er tilsigtet. Dette giver sig til kende derved, at det netop kan "næne" at påføre andre væsener nævnte smerte eller lidelse. Da der samtidig findes andre væsener, der absolut ikke kan "næne" at påføre andre væsener den omtalte smerte og lidelse, bliver vi således her vidne til en forskel på væsenernes sansmæssige indstilling over for omgivelserne. Der eksisterer altså en forskel i dette at kunne "næne". Væsenerne kan således ikke alle "næne" at udløse den samme lidelse og smerte over for deres næste. De står her på højst forskellige trin. Nogle væsener er meget hævngherrige, kolde og hjerteløse over for næsten, medens andre i større eller mindre grad hellere selv vil lide, end at andre skal lide. Det bliver derved en kendsgerning, at der eksisterer et endnu højere trin end det rent "egoistiske".

Men hvordan er dette højere trin da blevet til? – Hvad er det for en evne, der får væsenerne til hellere selv at lide end at bevirke, at andre skal lide? – Og betyder da denne evne ikke undergang for det pågældende væsen selv? – Den bevirker i sin yderste konsekvens lige akkurat kulminationen af modsætningen til "egoistens" manifestationsform. Medens "egoisten" i yderste tilfælde hensynsløst ofrer andres liv for at redde sit eget, ofrer det uselviske væsen hellere sit eget liv end andres, hvis det

** "uafhængigt" er ændret fra "afhængigt"

dermed kan befri andre fra ulykke og lidelse. Vi står således her over for to særlige væsenstyper. Den sidste dokumenterer som kendsgerning urokkeligt sig selv som den højeste i udviklingen, idet den ubestrideligt er den sidste og udgør den idealtipe, som er al nutidig højeste idealismes og morals store fremtidige mål, medens den anden type i en altovervejende grad repræsenterer samfundets "underverden" eller de "asociale" elementer bag fængslernes eller tugthusenes mure. Sådanne væseners egoismes glanstid som almen anerkendt idealisme er et for længst udlevet stadium i jordmenneskeheds historie, der i dag kun udgør en myte om fortidigt barbari og hedensk gudsyndelse og slavetilværelse eller brutal underkastelse af den stærkeres magt, og hvor begrebet "ret" endnu var noget ufatteligt, hinsides alt inden for den mentale horisont.

Udviklingen eller verdensplanen har altså her vist, at den har et helt andet mål med det levende væsen end dette, kun at gøre det til en kulminerende "egoist", til et blot og bart "dyrisk" væsen, der kun lever for sin absolutte egen interessers skyld.

20.19 *Der findes en anden erfaringsoplevelse end den rent fysiske*

Hvordan bærer verdensplanens ophav sig da ad med at forvandle "egoisten" til et "uselvisk" eller "næstekærligt" væsen? – Der må nødvendigvis finde en anden erfaringsoplevelse sted end den før beskrevne fysiske, hvor væsenet øjeblikkeligt og direkte konstaterer reaktionerne af sit forhold til omgivelserne eller materierne. Der må være en skjult horisont, hvor der udløses andre realiteter end netop dem, der er synlige på den ydre fysiske overflade. Her på denne overflade ser væsenet med lethed alt, hvad der er øjeblikkeligt og direkte behageligt for dets sanser og dermed for dets foreløbige eksistens. Men det ser ikke, om denne behagsdannelse for dets nutidige eksistens muligvis skulle have en efterfølgende virkning, som måske var alt andet end behagelig for en senere eksistens. Det kan nemlig ikke følge reaktionerne længere end der, hvor de endnu forekommer på det fysiske plan, og ser derfor slet ikke, hvad disse reaktioner bevirker på det åndelige plan. Hvis "bersærken" slog et menneske ihjel, var han en helt, blev hædret som aspirant til gudehjemmet "Valhal" med dets materialistiske herligheder. Hans mordmanifestation skaffede ham således øjeblikkelig og direkte virak og den heraf følgende behagsfønmelse. Når en nuværende forretningsmand gør en "god handel", hvilket vil sige: sælger en ting for en pris, der ligger svimlende over tingens sande værdi, og han derved har tilegnet sig en værdi eller rigdom, han i virkeligheden slet ikke har ydet noget for, fornemmer han det som en strålende direkte behagsfønmelse. Ingen af disse to personer, bersærken og forretningsmanden, morderen og bedrageren ser andet end netop den behagsfønmelse, som vedrører dem selv. Den ubehagsfønmelse, som er vederfaret ofrene for deres handlemåde, ser eller fornemmer de slet ikke. Og de kan jo umuligt erfare en sådan handling på anden måde end som storartet eller glimrende, idet den jo skaffede dem behagsfønmelse og dermed en vis form for glæde ved at være til.

Hvis de pågældende væseners handlemåde ingen som helst virkninger havde, ville de nævnte væsener heller aldrig nogen sinde komme til at fornemme noget andet end netop den behagsfønmelse, de så energisk havde tilegnet sig på deres næstes bekostning. Hvordan skulle sådanne væsener vel bringes til at opleve noget i retning af at "fortryde" en sådan handlemåde? – Hvordan skulle de bringes til at udgøre væsener, der ikke mere kan "næne" at manifestere mord, bedrageri eller lignende over for deres næste? – De levende væsener måtte jo blive ved med at være "dyr". Er det ikke netop denne mangel på at kunne fornemme andres ubehagsfønmelser, der adskiller "dyret" fra det absolut "fuldkomne menneske" eller en "Kristus"? – Har tigreren nogen som helst forudsætning for at kunne have "medlidenhed" med det levende væsen, der er blevet dens offer eller bytte? – Har hajen eller krokodillen nogen som helst "medlidenhedsskrupler" over for det menneske, i hvis kød de eventuelt kommer til at plante deres skarpe dødbringende tænder? – Er det ikke netop med strålende velbehag og glubskhed de befordre dette bid? –

20.20 *Dyret kan ikke "synde", det er det kulminerende angrebsvæsen*

Men når disse væsener slet ikke på nogen som helst måde har sanser eller evner, ved hvilke de kan føle "medlidenhed" over for andre væsener og i særdeleshed ikke over for de væsener, der er deres ofre, kan deres handlemåde jo umuligt være "syndig". At den netop ikke er "syndig" bliver til kendsgerning igennem den omstændighed, at disse dyr måtte dø, hvis de havde en sådan "medlidenhed" og ikke kunne "næne" at dræbe. I deres nuværende fremtræden er det en livsbetingelse for disse væsener, at de får stillet deres sult med kød eller animalsk føde. Det femte bud, "du skal ikke dræbe", kan således ikke have nogen som helst betydning her, thi hvis væsenet overholdt dette bud, ville det jo betyde, at det dermed dræbte sig selv. Og dette at dræbe sig selv er som bekendt også at overtræde det femte bud. Vi står altså her over for det kulminerende eller totale "angrebsvæsen". Det lever således i en bevidsthedssfære, hvor det er en livsbetingelse at dræbe. Det vil altså sige, at man her opfylder livet ved at myrde. Man er ganske uden for den mentale sfære, hvor de moralske love doceres som "næstekærlighed". Ved at se på dyrenes liv, ser vi ind i en verden, hvor opfyldelsen af det, der doceres menneskene som livsbetingende moral, ville være den rene gift, ja, ville ligefrem være et "helvede", hvis den skulle praktiseres. Dog ser vi inden for dyrenes seksuelle liv og i forholdet til deres afkom en vis form for "medfølelse", der giver sig udslag i beskyttelse af ægtemagen og afkommet og sammenhold i selvopholdelsesdriften.

Med hensyn til "medfølelse" i de felter, der ligger herudenfor, er "dyret" i dets mest vilde og rovgriske natur totalt immun. Det lever i kontakt med sin naturs love. Det kan af naturen ikke "synde" og vil således heller ikke kunne få noget at "fortryde" eller "angre". Angreb, krig, mord og drab betyder dagligt liv og velvære for dette væsen. Det udgør "krigeren" i den renkultur, der er i kontakt med "Guds vilje".

20.21 *Jordmenneskene befinder sig på et stadium mellem det angribende og myrdende rovdyr og det totalt næstekærlige kristusvæsen*

Men nu det jordiske menneske, er det som "angriber", som "kriger" lige så højt i kontakt med den guddommelige vilje? – Kan dette væsen på samme måde angribe og føre krig uden at "synde"? – Kan det myrde og dræbe andre levende væsener og så være i en lige så fuldkommen kontakt med nævnte højeste vilje? – Nej, det kan det ikke. Det repræsenterer et stadium eller en mental tilstand, hvor det i større eller mindre grad får "samvittighedsnag" over sin handlemåde, kommer ud for kriser, hvor det "fortryder" eller "angrer" nævnte handlemåde, ligesom det da også sammen med andre individer i den flok eller det samfund, det tilhører, er underkastet tryk af moralske love og forskrifter fra væsener, der for længst er ophørt med at dræbe eller forfølge de levende medvæsener, idet de "elsker deres næste som sig selv". Et sådant væsen har vi f.eks. i verdensgenløseren "Kristus". Jordmennesket befinder sig altså på et stadium mellem det angribende og myrdende "rovdyr" og det totalt næstekærlige "kristusvæsen". Det har således overdådig lejlighed til at gøre sig bekendt med sin egen mentale løbebane eller til at se eller iagttage sin egen fremtræden i forhold til disse to yderpoler for mentalitet. Og dette syn eller denne iagttagelse viser, at det selv har en evne til at "elske" andre væsener (væsener ud over forplantningsområdet), som "rovdyret" ikke har. Men samme iagttagelse viser også, at denne evne eventuelt slet ikke er så total eller omfattende, som den verdensgenløseren lagde for dagen som sit eget væsen. Det vil da ifølge denne kendsgerning se, at "dyret" er et væsen, der er fattigere på "medfølelse" for "næsten" end det selv. Derfor må det betragte "dyrets" stadium som et "lavere" stadium, mentalt set. Da verdensgenløseren er rigere på evner i retning af medfølelse over for "næsten" end jordmennesket, vil det uundgåeligt komme til at betragte hans mentale stadium som et "højere" stadium. Denne betragtning eller bedømmelse er jo urokkelig i kraft af evneforskellen mellem det selv og "dyret" og "Kristus" eller verdensgenløseren. Jordmennesket står således her imellem to mentale yderpunkter. Det ene punkt udgør minimum, og det andet udgør

maksimum af, hvad det har evne til at skue af "næstekærlighed". At verdensgenløserens væremåde og påbud er blevet det livsbetingende, moralske ideal for jordmennesket bliver her selvfølgelig. Da "næstekærlighedsevnen" kun er en latent foreteelse i "dyret", men er mere fremskreden hos det almindelige jordmenneske og endnu mere fremskreden hos verdensgenløseren, bliver det dermed til kendsgerning, at den er under udvikling i jordmennesket. Men når den er under udvikling, er det jo denne udvikling, der er udtryk for den guddommelige vilje med hensyn til jordmennesket. At modarbejde "næstekærligheden" er således det samme som at være imod "Guds vilje" på det jordmenneskelige plan, ligesom dette at være i kontakt med "næstekærligheden" er at være i kontakt med den guddommelige vilje på det samme plan. At være imod "Guds vilje" udtrykkes af menneskeheden selv som "umoralsk", ligesom dette at være med nævnte "vilje" betragtes som "moralsk".

20.22 *At man er jordmenneske betyder ikke, at man ikke mere i nogen som helst retning er et dyr*

Vi er således her ved to mentale yderpoler, efter hvilke al moralitet inden for jordmenneskeheden bestemmes. Jo mere et væsens handlemåde er lig "dyrets", jo mere bedømmes væsenet som "primitivt" og "umoralsk", medens det bedømmes som "moralsk", "intellektuelt" eller "humant", jo mere dets handlemåde er lig verdensgenløserens. Denne konklusion er altså urokkelig og uafhængig af, om man tilhører en religiøs sekt eller er "irreligiøs", er "materialist", er "vantroende". Ens handlinger røber således et bestemt moralsk trin. Jo mere disse handlinger er i det dræbende princip favør, desto mere "dyriske" eller "primitive" vil deres ophav således urokkeligt være at stadfæste. Og vi kan i virkeligheden uden om alle religiøse dogmer eller gældende juridiske love i dag således korrekt bedømme et væsens moralitet efter livets egen direkte struktur. Når vi derfor har for os et "angrebsvæsen", et væsen der i stor udstrækning og uden "samvittighedsnag" eller "anger" kan røve og plyndre fra andre væsener, begå rovmord og terror for at få sin vilje eller sine begær tilfredsstillet, er det let at se, at en stor del af et sådant væsens mentalitet endnu slet ikke er påvirket af nogen udvikling. Den er endnu et ganske uberørt udtryk for "dyrisk" mentalitet. At det samme væsen ganske vist også har et område af sin mentalitet, hvor udviklingen har sat sit præg, og igennem hvilket det kan nære blidere følelser for væsener, der er i dets egen interesses favør, er naturligvis en selvfølge, thi hvad skulle ellers være årsag til, at et sådant væsen nu fremtræder i jordmenneskelig organisme og har prædikatet "jordmenneske"? –

At man er "jordmenneske" betyder altså ikke, at man ikke mere i nogen som helst retning er et "dyr". Man er i virkeligheden endnu et "dyr" i samme grad, som man mangler "medfølelse" over for sin "næste" og skånselsløst albuer sig frem på dennes bekostning. Men da jordmennesket netop adskiller sig fra "rovdyret" derved, at det har et bevidsthedsfelt, der kan rumme "medfølelse" med andre væsener, og denne "medfølelse" kan være så stærk, at den ikke engang kan hæmmes i situationer, hvor den udløses på bekostning af sit ophavs liv og velvære og således er ganske lig verdensgenløserens, kan vi ikke komme uden om, at der bag de ydre, synlige, materielle eller fysiske bevægelser eksisterer skjulte kræfter, der underminerer "dyrets" tilstand og derved omdanner "dyret" til "menneske". I denne omdannelse er nogle væsener længere fremme end andre væsener. De befinder sig således alle et eller andet sted i en skala, der strækker sig fra "rovdyrmentaliteten" til "kristusmentaliteten". Og denne omdannelse afslører sig altså i form af en voksende "medfølelse" med "næsten" eller omgivelserne.

20.23 *Medens de mere primitive mennesker er besjælede af den stærkeres ret, begynder den moralske ret i dag at tone frem i nogle menneskers bevidsthed som retfærdighed*

Denne "medfølelse" kan absolut ikke være noget, der kan opstå eller udelukkende

være baseret på det ydre materielle eller fysiske syn, thi som vi allerede før har berørt, vil det i næsten alle fysiske situationer tilsyneladende være det mest logiske egoistisk at albue sig selv frem og rydde alle andre væsener af vejen der, hvor de er en hindring for vore begærs tilfredsstillelse. Når væsenet ikke desto mindre meget ofte går imod denne direkte albuen sig frem, er det ikke udelukkende, fordi det er bange for de juridiske love, det er heller ikke udelukkende af religiøse grunde, thi der, hvor væsenet kun holder sine "dyriske" evner i skak af disse grunde, er det jo ikke af "næstekærlighed", men derimod i allerhøjeste grad af kærlighed til sig selv. I begge disse tilfælde har det jo stor lyst til at erhverve goderne på "næstens" bekostning, men det ved, at når det gør det og giver efter for denne dets vilje, kommer det måske i "tugthuset" eller vederfares andre former for juridiske ubehageligheder. I dette tilfælde giver det således kun afkald på sit begærs tilfredsstillelse – ikke for at skåne sin "næste" for de ubehageligheder, denne tilfredsstillelse ville have forvoldt ham – men for at beskytte sig selv imod de juridiske ubehageligheder, nævnte tilfredsstillelse ville have voldt det selv.

Det samme gør sig gældende, hvis det kun er af religiøse grunde, at væsenet ikke albuer sig frem på "næstens" bekostning. Her er det de med tilfredsstillelsen forbundne religiøse "straffe": "forbandelse" og "nedfart til helvede" eller andre religiøse, voldelige oplevelser, der afskrækker ham fra at leve højt på "næstens" bekostning.

Der findes således et mentalt område, inden for hvilket det er skrækken for "straf", der afholder væsenet fra at overtræde de juridiske eller de begyndende "næstekærlighedslove". Men da der findes et andet område inden for den jordmenneskelige mentalitet, hvor det netop ikke er skrækken for de juridiske love, der afholder væsenerne fra at overtræde disse, men derimod en helt anden faktor, nemlig denne, at de slet og ret ikke "nænnen" at gøre næsten fortræd eller påføre denne ubehageligheder, men hellere selv vil påtage sig disse, hvis de dermed kan gavne nævnte næste, er det dermed en kendsgerning, at væsenernes mentale og fysiske indstilling helt forandres. I disse "næstekærlige" væsener kan vi begynde at se en helt anden mental sfære end den, vore såkaldte "hedenske" forfædre var besjælede af. Medens disse forfædre levede i en "bersærker-" eller "vikingemoral", hvis faste punkt var "den stærkeres ret", og hvor "magten" således var den eneste slags "ret" eller "retfærdighed", man kendte, og den virkelige "moraliske ret" eller "retfærdighed", der i sig selv jo er ganske uafhængig af "magt", var noget ganske ukendt og totalt uforståeligt, er det netop denne moralske eller "absolutte ret", der i dag mere og mere toner frem i menneskenes opfattelse som den eneste "absolutte retfærdighed". Og vi får således her for os to slags mennesker, nemlig de primitive væsener, der i dag endnu i en overvejende grad er besjælede af "bersærker-" eller "vikingemoralen", der giver den overlegne eller den stærkeste "ret" ganske uafhængigt af virkelig eller absolut "retfærdighed", og dem, der i en overvejende grad ikke "nænnen" at benytte sig af denne "ret", selv om de er de stærkeste eller sidder inde med "magten". De første væseners egoistiske eller selviske moralitet og holdning over for næsten hæmmes udelukkende kun af de i dag opsatte juridiske love. I alle situationer, hvor de ser sig i stand til at omgå disse love for at tilrane sig goder på næstens bekostning, vil de gøre det uden nogen som helst skrupler. Ja, deres dyriske natur er i værste tilfælde således, at de endog direkte sætter sig op imod disse love og åbenlyst overtræder dem. Og vi får da her det mentale område i det moderne samfund, vi kalder "forbryderverdenen" eller samfundets "underverden". Det er herfra, at alle de såkaldte "gangstere" kommer såvel som de store "politiske forbrydere" eller væsener, der med genial dyrisk mentalitet tvinger sig frem til "diktatoriske" magtstillinger, og som autoriserede "førere" eller "diktatorer" har ført hele folk eller verdensriger til overfald på andre folk eller nationer og dermed været de "kim", der satte de store rædselstilstande i stand, som lige har kulmineret i det bloddryppende ragnarok eller verdensdrama, der foreløbig endte med "atombomben", men som endnu ikke har givet menneskeheden hverken tryghed

eller virkelig "fred".

20.24 *Alle krige i verden er mentale vulkaner*

Under den moderne civilisations eller den såkaldte "kristne kulturs" overflade forekommer der altså en temmelig fremtrædende "underverden", der undertiden kan sende sine glødende, primitive, altødelæggende kræfter op igennem kulturens endnu tynde skorpe og komme til syne som livsfarlige eller ulykkebringende vulkaner på kulturens overflade og helt tildænge denne med hadets, magtsygens og begærlighedens sorte, osende og kvælende lavastrømme. Det er denne side ved "underverdenen", der endnu er så farlig for al virkelig kulturskabelse af i dag. Det er ikke den lille menige tyv eller rovmorder, der er kulturens eller civilisationens værste fjende eller "fjende nr. 1", men derimod dem, der kan camouflere deres røveriske eller rovmorderiske og menneskefjendtlige talenter, begær og anlæg med en sådan genialitet, at de ligefrem selv tror på eller opfatter denne deres mentale tilstand som højeste "moralitet" eller "idealisme" og herigennem får næsten ubegrænset kraft til at forføre alle i fremskreden kultur endnu ubefæstede folk eller stater og gøre dem til "banditsamfund" inden for nationernes rækker.

Alle krige i verden er således mentale vulkaner, der igennem forbrydergenier baner sig vej op igennem kulturens og humanitetens endnu tynde overflade og her skaber sine vældige kratere. Hvor før mentale, industrielle og kulturelle virksomheder blomstrede og sendte sine skønne frugter ud over hele jorden, og millioner af mennesker levede forholdsvis lykkeligt med deres familier, pårørende, deres ægtefæller, børn og andre væsener, der for dem var dyrebare, ser vi i dag kun resultater af mentale "atombomber", der i form af krigspropagandister, "diktatorer" og "førere" fik held til at komme op på den jordmenneskelige, mentale overflade og der udløse deres eksplosioner og sprængninger i den begyndende, spæde humane kultur. Ja, så virksomhedsfuld var denne mentale "atomsprængning", at den skabte dybe flænger og revner helt ind i de kristne præsters og ypperstepræsters mentalitet. Vi kom derfor til at se det særsyn, at disse væsener, der var indviet til at fortælle menneskene, at man skal "stikke sit sværd i skeden, thi hver den, som ombringer ved sværd, skal selv omkomme ved sværd", begyndte at velsigne de mange gange værre mordvåben, krigstanks, slagskibe og bombemaskiner, ja, stod endog undertiden selv med skjulte mordvåben under deres præstelige ornat, denne deres ophøjede klædning, symbolet på deres gernings hellighed og guddommelige renhed i det dræbende princip eller hadets og myrderiernes afskaffelse. I sandhed, civilisationens eller kulturens underverdens mentale "atombomber" kan nok måle sig med de nyopfundne, moderne, tekniske. Hvad er der nu tilbage der, hvor de før så store "diktatorer" brillerede og med parader og optog fik folkene til at svælge i selvforgudelse og herrefolkedrømme? – Er der andet end menneskevrag i ruinhobe og i en atmosfære af dødbringende bandituvæsen, rovmord, voldtægt eller amoralitet og fornedrelse af enhver art? – Nej, de mentale "atombombers" kratere eller sår er lige så dødbringende "radioaktive" inden for deres område, som deres fysiske, tekniske pendants er det inden for det fysiske område.

Vi har altså her menneskehedens første mentale sfære i selve dens kulmination. Den er et absolut "onde" for den jordiske menneskehed, der for længst er blevet mættet af denne kulmination og nu kun hungre efter dens modsætning, nemlig "retten" og dermed den sande "retfærdighed", der i sig selv er humanitetens eller næstekærlighedens kulmination.

20.25 *Væsener der hellere selv vil lide, end at andre skal lide*

Den her skildrede mørke mentale sfære er altså kilden til al "angrebsmentalitet" og dermed kilden til al "krig" i verden, såvel mellem stater som imellem de enkelte individer. Det er denne mentale sfære, der forekommer under begrebet "det onde". Medens denne mentale form er ganske naturlig hos dyret, er den altså af "det onde"

for jordmennesket og hæmmer dets fremtræden som "menneske".

Men foruden disse væsener findes der, som vi nævnte før, også en anden kategori af væsener, nemlig de væsener, der "ikke nænner" at gøre næsten fortræd. Disse væsener befinder sig altså på et længere fremskredent stadium i den mentale udvikling end de førstnævnte væsener. De har fået udviklet deres "medlidenhedsevne". De er i stand til at fornemme på deres næstes vegne. Hans lidelser, hans bekymringer og sorger kan i større eller mindre grad gøre dem bedrøvede eller "medfølende". De kan slet ikke, som den første kategoris væsener, være totalt ligegyldige eller ufølsomme over for næstens skæbne. De er i større eller mindre grad parat til at vove deres eget liv, hvis de dermed kan beskytte eller hjælpe næsten og fri denne for ubehageligheder. Og det er i kraft heraf, at disse væsener heller ikke er fri af "krigens" sfære. Men nævnte væsener bliver jo partnere i en krig under en helt anden forudsætning end den førstnævnte kategori. Medens denne er selve krigens udløsende årsag i kraft af sin "angrebsbevidsthed", er den sidste kategori kun med i krigen for at "forsvare" eller "befri" den angrebne part over for de ubehageligheder, som angrebet forvolder. Og denne mentale indstilling vil således afvige fra "angrebsbevidsthed" derved, at den udgør "forsvarsbevidsthed". Forskellen mellem disse to mentale tilstande vil være den, at medens motivet for "angrebsbevidsthed" er hensynsløs "selviskhed" eller "egoisme" eller begæret af sin næstes goder, er motivet for "forsvarsbevidsthed" "uselvished" eller en beskyttelsestrang over for næsten imod "uretfærdighed" eller "angrebsvæsenernes" overfald. Det er således en begyndende kærlighed over for næsten, der her kommer til syne.

20.26 *Når forsvaret er et nødværge, er det et led i den nødvendige selvopholdelsesdrift*

Bag "forsvarsmentaliteten" er motivet altså i virkeligheden ganske "uselvisk", ligegyldigt om det endog er væsenet selv, der er den overfaldne eller angrebne, og "forsvaret" udelukkende gælder det selv, thi i dette sidste tilfælde vil "forsvaret" være " nødværge" og er da et led i den nødvendige selvopholdelsesdrift. Og alt, hvad der bliver identisk med det absolut livsbetingende " nødværge" for væsenets eksistens, kan umuligt være identisk med "selviskhed" eller "egoisme". Det er ikke "egoisme", at man begærer sin ret til at leve. "Egoisme" opstår først der, hvor man på sin næstes bekostning begærer ting, der er ganske overflødige eller unødvendige for ens egen eksistens eller mulighed for at leve. Et "forsvar", der udgør et " nødværge" over for en absolut livsfarlig fjende, kan ikke udtrykkes som "selviskhed". Det er befordringen af en naturlig ret til livet, en hævde af artens beståen og kan således kun forekomme der, hvor denne beståen er i fare. Hvis et "forsvar" fortsættes der, hvor denne beståen ikke er i fare, bliver det ikke længere et "forsvar", men en "forfølgelse" og dermed et angreb på næsten. Det gælder derfor her om at passe godt på. Et "forsvar" kan meget let og umærkeligt gå over til at blive et "angreb" og er da ikke mere nogen "uselvisk" foretelse, men derimod i allerhøjeste grad dominerende "egoisme" eller "selviskhed".

20.27 *Forsvarsmentaliteten er af en ædlere karakter end angrebsmentaliteten*

Der, hvor et væsens modstand imod et medvæsen udgør et "livsbetingende nødværge", udgør væsenet et "forsvarsvæsen". Sådanne væsener udgør "krigens" anden part. Uden denne part kan der ikke manifesteres "krig". Men det er altså ikke denne part, der er "krigens" årsag, denne vil aldrig kunne ligge andre steder end hos "angriberen". Da "forsvarsmentaliteten" således er "næstekærlighed" eller "uselvished", er den af en ædlere karakter end "angrebsmentaliteten". Men da den benytter sig af de samme våben, de samme krigsmidler, har den samme vrede som "angrebsvæsenene", har man kaldt denne vrede for "hellig vrede" eller "retfærdig harme", ligesom enhver krig set fra "forsvarerens" side er "hellig" og dens domæne udtrykkes som "ærens mark". Og hermed har vi nået de to former for mental tilstand, hvis reaktion i dag udgør jordmenneskehedens skæbne. Og der, hvor kun disse to former for bevidsthed eller

mental tilstand eksisterer, eksisterer “krigen” eller “ufreden”. Her er livets smeltedigel. Hvis der ikke skete en ny mental forvandling, ville der aldrig nogensinde blive “fred” i verden. Men ud af smeltediglens flammer, ud af krigens rædsler, skrig og pine fødes en tiltagende længsel efter en modsætning til krigen, nemlig en absolut “varig fred”.

20.28 *Den ny bevidsthedsform er kærlighed til alle væsener*

“Angrebs-” og “forsvarsmentalitet” gør det således ikke. Disse to mentale tilstande er ikke livets fylde eller mål. Men netop på grundlag af reaktionerne af disse to former for mentale indstillinger opstår der en helt ny bevidsthedsform eller mental tilstand, en tilstand som i sig selv hverken udgør “angreb” eller “forsvar”, men derimod en inderlig “kærlighed” til alle væsener uafhængigt af disse væseners eventuelle heldige eller uheldige, deres primitive eller intellektuelle fremtræden. Væsener med denne mentale indstilling hylder ikke medvæsenerne for deres mørke handlinger, men de føler en udstrakt medlidenhed med disse mørkevæsener, idet de føler den ulykkelige tilstand, som disse væsener med deres primitive eller såkaldte “forbryderiske” væremåde er i færd med at afstedkomme for dem selv. De “dømmer” således aldrig nogen til “straf”, “mørke” eller “lidelse”. De er i bedste tilfælde totalt blottede for hævnfølelse. De er i en tiltagende grad besjælede af den tanke, at kan man ikke gøre godt for et væsen, så skal man i alle fald aldrig gøre det noget ondt. De udstråler således kun “kærlighed” og lader deres sjæls varmende lys skinne om kap med solens på “onde” og “gode”, på “retfærdige” og “uretfærdige”, med andre ord, de er ligesom solen altomfavnende, de er i “Guds billede efter hans lignelse”. I sandhed, de er “freden”.

Men hvordan går det da til, at væsenernes mentalitet til sidst får en sådan form, at de hverken “angriber” eller “forsvarer”, men udstråler sympati eller kærlighed til alt? – Ja, her må vi se tilbage på denne mentale tilstands tilblivelse. Vi har allerede set, at de levende væseners første mentale stadium er et “angrebsstadium”, er domæne for alle arter af udfoldelse af “den stærkeres ret”. At en sådan zone betinger, at livets højeste ideal må være “angreb”, idet man jo ikke her på nogen som helst anden måde kan dokumentere eller hævde sig som “den stærkeste”, er selvfølgelig. Ligeledes har vi set, at den engang opnåede eller hævdevundne “stærkeres ret” umuligt kunne bevares uden igennem “forsvar”. Men en tilværelsesform, i hvilken væsenerne må leve i “angreb” og “forsvar”, er ikke “fred”. Den er derimod “krig”, og kan aldrig nogen sinde blive andet, hvis ikke den netop affødte en ny faktor, nemlig “lidelsen” og “erfaringen”, der igen bliver til “intelligens” og “medfølelse” eller “medlidenhed”. “Medfølelse” eller “medlidenhed” er igen det samme som “kærlighed” eller livslovens opfyldelse for det fuldkomne eller færdige væsen, “væsenet i Guds billede efter hans lignelse”.

Væsenerne i “forsvarszonen” ligger altså nærmere fuldkommenhedsstadiet end væsenerne i “angrebszonen”, idet de allerede er begyndt at blive påvirket af “erfaringen” og “lidelsen”. Det er også derfor, at vi her finder, at “forsvarernes” objekt ikke altid udgøres af deres egne “fjender”, men derimod af væsener, der “angriber” deres venner og pårørende, ja, undertiden behøver det slet ikke at være pårørende, men helt fremmede mennesker, væsener fra “forsvarszonen” “forsvarer”. Og i et sådant “forsvar” ser vi den begyndende “næstekærlighed”, men denne forekommer her nærmest som en begyndende “retfærdighedssans”. Man fornemmer, at “angrebet” eller “overfaldet” er “uretfærdigt” og træder derfor hjælpende til. Men selv om “forsvarsvæsenerne” er længere fremme i udviklingen end “angrebsvæsenerne”, betyder det naturligvis ikke, at de i alle situationer helt er udrensede for “angrebsmentalitet”, ligesom “angrebsvæsenerne” heller ikke alle kan bedømmes som totalt blottede for “forsvarsbevidsthed”, men denne er blot ikke almengældende eller bærende her i “angrebszonen”, således som tilfældet er med den i “forsvarszonen”, ligesom “forsvarsbevidstheden” jo ikke er almengældende eller bærende i “angrebszonen”. Med disse to gruppers væsener har vi her det fuldstændige billede af jord-

menneskehedens nuværende herskende psyke. Den er således en blanding af “angrebs-” og “forsvarsmentalitet”, og væsenerne befinder sig i en permanent krig, der undertiden slår ud i lys lue, skaber voldelige, mentale vulkaner i form af de såkaldte “krige” eller “verdenskrige”, hvor millioner af mennesker dræbes, og andre millioner lemlæstes til livsvarige, hjælpeløse invalider, atter andre millioner går under i sorg og fortvivelse, armod, subsistensløshed, livslede og selvmord. Dette er “angrebs-” og “forsvarsmentalitetens” direkte fysiske, synlige reaktion. At denne reaktion må skabe længsel efter en bedre tilværelsesform, en bedre samfundsordning, ja kort sagt, efter alt, hvad der kan skabe den varige absolutte “fred”, hvilket vil sige “tryghed” i og beskyttelse af glæden ved at være til, bliver her synligt som selvfølgelig.

20.29 *Et væsen kan ikke ved trussel og straf lægge en alen til sin vækst*

Men hvordan få “angrebs-” og “forsvarsvæsener” til at ophøre med at være “angrebs-” og “forsvarsvæsener”? – Det lader sig umuligt gøre ved diktatur eller juridiske love. Disse foreteelser er jo kun “spærreforanstaltninger”, er en slags “pigtråd”, en slags “mur” eller “indhegning” til beskyttelse imod junglens vilde dyr, men de forandrer ikke dyrene. Tigreren bliver ved med at være “rovdyr”, og slangen bliver ved med at være “giftig”. Er man et “angrebsvæsen”, må man leve sit liv som “angrebsvæsen”, ligesom et “forsvarsvæsen” jo må leve sit liv som et “forsvarsvæsen”. Det er en natur i hver af de to væsensarter, som ikke er en blot og bar viljesakt, der kan ledes og skræmmes ved trussel og straf. I så fald ville en “forbryderisk underverden” jo være totalt umulig i det moderne civiliserede samfund. Nej, man lægger ikke pludselig en alen til et væsens vækst ved at give det klø eller ved at true det med død og ulykker. Hvis tingene blot var en viljesakt, ville jordmenneskehedens liv allerede for hundrede tusinde år siden have været paradisisk eller fuldkomment på jorden. Og for de nulevende generationer ville “krigen” kun have været et tåget, abstrakt begreb og ikke den blodige realitet, som i dag behersker verden.

20.30 *Ikke alle mennesker har samme moralske kapacitet og befinder sig derfor ikke på samme trin i udviklingen*

Men når forandringen af “angrebs-” og “forsvarsvæsener” ikke er en viljesakt, der kan holdes i skak af diktatur og trusler om straf, ulykker og rædsler, hvordan skal jordmenneskeheden så blive forvandlet, blive omformet til det bedre? – Hvordan skal det “angreb” og “forsvar” bringes til det fuldstændige ophør, der udelukkende betinger “en virkelig varig fred” eller den lykke og glæde ved livet, som menneskene af al kraft hungre og tørster efter? – Ja, her må vi straks stille os ind på de usynlige foreteelser, der skjuler sig under den tilsyneladende tilfældige, fysiske overflade. Findes der da sådanne usynlige kræfter, der kan forvandle jordmenneskenes mentalitet og dermed hæve dem til den absolutte fuldkommenhed i bevidsthed, tankestyring eller viljeføring. Ja, bliver dette ikke netop til kendsgerning igennem den omstændighed, at vi ser, at ikke alle mennesker befinder sig på det samme trin i udviklingen? Hvordan skulle nogle væsener ellers kunne være foran andre i udfoldelse af humanitet eller næstekærlighed? –

Dette, at væsenerne således i mental fuldkommenhed ikke befinder sig på samme trin, men viser sig på forskellige fra hverandre i fuldkommenhed afvigende trin, således at nogle væsener befinder sig på meget fremragende kulturelle eller højintellektuelle trin, medens andre væsener befinder sig på så primitive trin, at de endnu må leve i en permanent overtrædelse af samfundets og næstekærlighedens love, kan ikke skyldes hverken “diktatur” eller “straf”, men derimod udelukkende den i dem boende “karakter” eller “moraliske kapacitet”, altså noget der består af kræfter, der ikke er fysiske. “Karakteren” er således det samme som væsenets særlige “tanke-metode” og den heraf følgende tilsvarende særlige viljeføring og handling. Denne “tankemetode” bæres af vedkommende væsens moralske “talentkerner”, der har sæde i væsenets “skæbneelement”, hvilke foreteelser igen ifølge “Livets Bog” er af ren

åndelig natur og således kun direkte synlig for “kosmisk klarsyn”, men kan indirekte påvises igennem deres forskellige udslag og reaktioner på det fysiske plan.

Disse nævnte foreteelsers eksistens bliver til kendsgerning igennem den omstændighed, at væsenerne fremtræder med forskellig “karakter”, således at nogle udgør de såkaldte “onde mennesker”, medens andre udgør de såkaldte “gode mennesker”, hvilke typer igen henholdsvis betegnes som “umoralske” og “moralske” væsener. I virkeligheden er disse to gruppers bevidstheds- eller mentalitetsforskel altså kun et “udviklingsspørgsmål”. De “onde mennesker” er mindre udviklede end de “gode mennesker”. Og vi er allerede blevet bekendt med, at det, der bevirker, at vi kalder væsenerne for “onde”, er deres fremtræden som “angribere” af andre væseners liv og ret til at være til. De stjæler fra eller røver og udplyndrer enten åbenlyst eller camoufleret deres medvæsener, ja i værste tilfælde myrder disse, hvis de er dem i vejen. Ligeledes har vi set, at det, der bevirker, at vi kalder væsenerne for “gode mennesker”, er disse væseners fremtræden som “forsvarere” af deres medvæseners liv og ret til at være til. Nævnte væsener har efterhånden fået udviklet så megen “medfølelsesevne” med hensyn til næsten, at de bliver irriterede, når denne bliver overfaldet eller lider overlast fra en eller anden “angribers” side. Og det er navnlig disse to menneskegruppers reaktion over for hinanden, vi her skal se lidt på, thi denne særlige reaktion bliver til sidst det udløsende moment eller den direkte årsag til, at der overhovedet kan opstå “visdom”, at menneskene kan blive omformet til “Guds billede efter hans lignelse”, og at “himmeriges rige” kan blive et virkeligt, realistisk fysisk rige her på jorden, der opfylder julebudskabets forjættelse “fred på jorden og menneskene en velbehagelighed”, og således ikke blot være en utopisk foresvævelse om noget hinsides skyerne.

20.31 Loven om årsag og virkning – skæbneloven

Hvad er det da, der får jordmenneskene til at reagere kontrært over for hverandre? – Hvad er det, der får et væsen til at være et “angrebsvæsen”, og hvad er det, der får det til at være et “forsvarsvæsen”? – For at kunne begribe dette må man lære at forstå, at der eksisterer en lov bag alle foreteelser, i kraft af hvilken muligheden for bevidst skabelse udelukkende opstår. Denne mulighed gælder såvel skabelsen af ens egen skæbne som skabelsen af rent materielle fysiske ting. Det er denne lov, der afstedkommer “årsag og virkning”. Vi kan naturligvis ikke her få plads til en fyldestgørende redegørelse for denne lov og skal derfor blot udtrykke, at hver eneste handling, den være sig nok så lille, ikke kan undgå at være “årsag” til en “virkning”, der igen umuligt kan eksistere uden atter at være “årsag” til en ny “virkning” og således fremdeles. Når der er tale om et “angreb”, vil dette altså være en “årsag”, der er sat i funktion. Denne vil så uundgåeligt afføde en “virkning”. Hvis man skriver med sort kridt, bliver bogstaverne sorte, ligesom de nødvendigvis bliver hvide, hvis man skriver med hvidt kridt. Hvis vi fyrer under en kedel vand, bliver vandet varmt, medens det bliver koldt, hvis vi kommer is i det samme vand. Således kan man umuligt afstedkomme en bevægelse, en energiudløsning, uden at den skaber en tilsvarende “virkning”. Og det er af sådanne “årsager” og “virkninger”, at hele det levende væsens liv består. Det er kun en eneste stor kæde af “årsag” og “virkning”.

Så længe “årsag og virkning” er af fysisk natur, er de tilgængelige for det almene jordmenneske. Men da der i tilværelsen forekommer en mangfoldighed af “virkninger”, som jordmennesket slet ikke er i stand til at se den oprindelige “årsag” til, fordi den ikke er af ren fysisk natur og derfor ikke er direkte tilgængelig for fysisk sansning, bliver sådanne “virkningers” dybere natur mentalt set kun til mystik for nævnte væsen. En sådan mystik udgør blandt andet selve væsenernes skæbne. Og det almene irreligiøse jordmenneske har da her i en masse situationer ingen anden forklaring på sin særlige skæbnes tilskikkelse end “tilfældighed”. Det mener derfor, at når et væsen bliver offer for en stor ulykke eller er genstand for en særdeles lykkelig skæbne, så er det bare tilfældighed. Det mener, at den store gevinst i lotteriet lige så

let kunne have tilfaldet enhver anden end netop den, der vandt den, og at det således udelukkende skyldes tilfældighed, hvem der overhovedet får alle livsgoderne eller livsbesværlighederne.

At sådanne væsener netop i særlig grad må være indstillede på magtprincippet eller den "stærkeres ret" er naturligvis givet. Hvilken anden opfattelse kunne vel i en sådan situation blive en naturlig eller fornuftig levevis? – Når alt er tilfældigt, vil det eneste fornødne jo blive dette: hurtigst muligt med alle til rådighed stående midler at tilrane sig så mange af goderne og fordelene, som det overhovedet er muligt. Brutal overlegen magt og styrke er jo det eneste middel til opnåelse af en tålelig tilstand for den, der ikke er begunstiget af tilfældigheden. At en sådan mental indstilling måtte afføde "angrebsvæsenernes" særlige psyke er således her synligt som selvfølgelig. Men at denne livsindstilling alligevel ikke var den endelige eller helt fuldkomne løsning på skæbneproblemet blev til kendsgerning derigennem, at nævnte væsener til sidst blev hjemsøgt af en modstand i en så voldsom grad, at de til sidst måtte bukke under og overgive magten til sejrherren og derefter være prisgivet dennes forgodtbe- findende. Med andre ord, de kom til sidst til at opleve nøjagtig den samme skæbne som den, de selv havde påført andre i opretholdelsen af deres eget magtvælde. Den skæbne, de selv havde udløst over andre væsener, kom tilbage til dem selv. Det betød naturligvis ikke altid, at den kom tilbage i det samme liv. Dens udeblivelse kunne undertiden strække sig over flere liv eller inkarnationer, i hvilke væsenet da levede højt på sine sejre og overfald på andre væsener. Men den kom altså til sidst tilbage. Er det ikke netop en sådan tilbagevendende magtskæbne, der har ramt alle fortidige sejrrige stater? – Hvor er de henne de store fortidige verdensriger: Babylonien, Assyrien, Medien, Persien og Romerriget? – Har de ikke alle måttet vige skuepladsen for det samme sejrrige magtvælde som det, der var fundamentet for deres egen glanstid? – Og har vi ikke lige set en på samme brutale magtoverlegenhed baseret blok af moderne nationer blive slået ned som offer for de samme geniale mordvåben og altødelæggende krigsmateriel, det samme fremstormende magtvælde som det, hvormed den selv ville have erobret hele kloden og gjort sig til herrefolk i en verden af slaver? – Ja er ikke alle de genvordigheder, den udløste over andre nationer, stater og folk, i bogstavelig forstand vendt tilbage til dens egne områder, stater og folk? – Har man nogen sinde set, at sådanne skæbneenergier ikke vender tilbage? – Hvor forekommer der skæbnesituationer i verdenshistorien, hvor gengældelsen ikke, når tidspunktet var inde, kom tilbage? – Er ikke de, der ombragte ved sværd, selv omkomne ved sværd? – Ja selv i lande, hvor dødsstraffen oprindeligt var afskaffet, råber man i dag på hævn, straf og død over den slagne fjende og tror, det er "retfærdighed".

20.32 *Forsvarerne er medier for omdannelse af angrebsenergi til forsvarsenergi og dermed medier for skæbnedannelse*

Hvad er i virkeligheden disse råb om "retfærdighed"? – Er de ikke udtryk for skjulte, psykiske kræfter hos individerne? – Er de ikke udtryk for en indignation imod undertrykkerne eller fredsforstyrrenerne? – Denne indignation er altså synlig som det fysiske udslag af en usynlig kraft, der strækker sig fra fredsforstyrrenerne eller angriberne til de overfaldne, og af hvem den igen i form af gengældelseslyst eller hævnfølelse gives kurs tilbage til dens ophav, angriberne. Angribernes handlemåde danner således et kredsløb af usynlige kræfter, der går fra dem (angriberne) til de overfaldne og derfra tilbage igen til angriberne. Og vi har her for os en ganske urokkelig naturlov. Der findes således ikke en eneste form for udløsning af kraft eller energi, hvor denne ikke som en psykisk kraft passerer et kredsløb, i hvilket den atter vender tilbage til sit ophav, hvad enten den nu er til glæde eller sorg, hvad enten det er vellyst eller lidelse, den udløser på sin bane. Dette psykiske kredsløb af energier eller kræfter, udløst igennem det levende væsens manifestation, er identisk med det, vi kalder "karma", "gengældelse" eller "nemeses". Uden denne psykiske kraft ville ingen som helst gengældelse eller karma kunne finde sted. Der ville i tilværelsen hverken kunne eksiste-

re “angrebs-” eller “forsvarsvæsener”. Med hensyn til et “forsvar” ville det være noget, der aldrig i nogen som helst situation kunne komme til noget væsens kundskab og dermed umuligt blive manifesteret.

Et forsvar kan nemlig umuligt eksistere uden at være identisk med den sidste halvdel af “karmakredsløbet”, hvilket altså vil sige: den del af nævnte kredsløb, hvor “angrebsenergiene” i form af “forsvarsenergi” af den overfaldne sendes tilbage imod angriberen. Man må således her forstå, at når den udsendte “angrebsenergi” har ramt sit mål, hvilket vil sige: det væsen, mod hvem angrebet var tilsigtet, beliver den psykiske kraft, der ligger i angrebet, det overfaldne eller angrebne væsens mentalitet og får den til mere eller mindre at afspejle den samme angrebs- eller overfaldsenergi som den, hvormed den oprindeligt blev udsendt af angriberen. Men hos den angrebne forandrer den straks perspektiv og gør angriberen til mål for indignation, der nu er kommet under det overfaldne væsens vilje og kontrol. Denne af det overfaldne væsen tilbagesendte indignationsenergi er altså identisk med det, vi kalder “forsvar”. Et “forsvar” kan således aldrig i noget som helst tilfælde være andet end en kursændret eller tilbagevendt “angrebsenergi”, der nu, efter at have ramt sit mål, af dette er blevet drejet og ført tilbage til sit ophav. Det bliver dermed synligt, at en “forsvarer” er redskabet for denne kursændring eller drejning af angrebsenergien, så den kan føres tilbage til sit ophav. “Forsvarerne” er således “medier” for omdannelse af “angrebsenergi” til “forsvarsenergi” og bliver dermed “medier” for “karmaudløsning” eller “skæbnedannelse”. Og det er denne mediumitet, der igen udgør “tærskelens vogtere”. Det er ud fra den samme mediumitet, at hele den gamle verdensepokes guddomsopfattelse og retfærdighedsbegreb er dannet. Og hvordan skulle det vel kunne være anderledes? – Man var endnu slet ikke nået op til en sådan åndshøjde i udvikling, at man var frigjort af denne mediumitet. Den stod stadig som den uoverstigelige mur til den store “indvielse” i kærlighed, som igennem kristusmentaliteten eller Guds ånd nu skal blive fundamentet for en helt ny verdensepoke, et begyndende “himmeriges rige” på jorden, i hvilket alle jordens slægter skal velsignes.

Når et væsen med vold og magt forsvarer sig selv eller andre væsener over for brutalitet og vold, så er det altså de af angriberen udløste voldsenergi, der besjæler eller overskygger “forsvareren” og gør denne til “angriberens” modstander. Og i værste tilfælde kan denne modstand ende med mord eller drab på angriberen fra forsvarerens side. Nævnte mediumitet eller modtagelighed for angriberens vredes- eller hadsenergi kan således gøre forsvareren til “morder”.

Selv om det nok virker som formildende omstændighed, at mordet fremtræder som “forsvar” eller “nødværge” og ikke er et overfald, så er det dog overtrædelse af næstekærlighedsloven eller fundamentet for skabelse af “himmeriges rige”: “Du skal vende den højre kind til, når du bliver slået på den venstre”, “stik dit sværd i skeden thi hver den, der ombringer med sværd, skal selv omkomme ved sværd”, “du skal elske din næste som dig selv” osv. Det er en overtrædelse af netop de love, som skal befri væsenerne fra den karma, som de tror at kunne bekæmpe med sværdet eller det dræbende princip.

20.33 *Døden er døden, hvad enten den er frembragt af legale eller illegale myndigheder*

Men når væsenerne overtræder de love, hvis opfyldelse udelukkende er betingelsen for skabelsen af “himmeriges rige”, såvel i væsenernes eget sind som for deres omgivelser, er det soleklart, at nævnte rige umuligt kan opstå. Og det er da ikke så mærkeligt, at jordmenneskenes skæbne i dag netop er, som den er. Det er ikke blevet almen-gældende at “vende den højre kind til, når man bliver slået på den venstre”. Heller ikke er det almengældende at tro, at “den, der ombringer ved sværd, selv skal omkomme ved sværd”. Derfor er individerne i stor udstrækning med til at råbe højt om at få straffe og dødsstraffe indført over for næsten eller medvæsenerne. De fornemmer eller sanser slet ikke, at de igennem denne deres handle-måde er med til at praktisere

nøjagtig den samme “forbrydelse” som den, de ønsker hævnnet eller straffet til døde hos “forbryderen”. Er “døden” ikke “døden”, hvad enten den er frembragt af legale eller illegale myndigheder? – Bliver princippet ikke i begge tilfælde urokkeligt dette, at “slå ihjel”, dette at myrde og dræbe? – Er det ikke netop denne mentale tilstand, der gør det totalt umuligt at komme i “himmeriges rige”? – Men da “himmeriges rige” ikke er et rige hinsides skyerne, men er noget, som skal udvikles inden i væsenerne, og dette noget er en på næstekærlighed baseret fred, harmoni eller glæde ved at være til, kort sagt, en tankeindstilling eller sjælelig opfattelse, en fornemmelse af livet eller næsten, der overflødig gør ethvert begær om straf, hævn eller gengældelse hos et hvilket som helst medvæsen og således udgør opfyldelsen af det evige bud, “du skal elske din næste som dig selv”, er det her åbenlyst for enhver udviklet åndsforsker, at “freden” og dermed livets højeste lykke eller salighed eller det virkelige “himmeriges rige” umuligt kan være et samfund af dræbende, hævnende og hadende væsener, ligegyldigt hvad enten denne myrdende tilstand bliver foretaget af “legale” eller “illegale” myndigheder.

20.34 *Det er væsenernes mediumitet for angrebs- og mordenergi, der er symboliseret i sfinksens dyrekrop*

At de legale myndigheders mord- og straffemanifestationer som regel manifesteres under begrebet “retfærdighed”, hvilket altså i dette tilfælde vil sige, at den er udløst som “forsvar” for samfundsordenen eller for en i øjeblikket påkrævet eller nødvendig drastisk justits for at holde individerne i den ave eller hensyntagen til medvæsenerne, der gør et moderne samfunds levevilkår tålelige, forandrer ikke denne justits’ identitet som overtrædelse af livets højeste love, tværtimod. At den er påkrævet modbeviser jo ikke, at den er en overtrædelse af kærlighedsloven, men derimod at samfundet er en flok individer på et så lidet fremskredent udviklingstrin eller kulturelt niveau, at dets myndigheder såvel som dets menige væsener er besjælede af mediumitet for angrebs- eller mordenergi, ja, denne mediumitet er således fundamentet for deres eneste virkelige realistiske forsvarsevne. Det er denne væsenernes sjælelige tilstand, der stadfæster deres identitet som tilhørende dyreriget. Det er denne mediumitet, der fuldstændigt farver jordmenneskenes selvopholdelsesdrift med de samme blodige principper som dem, der kendetegner dyrenes selvopholdelsesdrift. Det er denne mediumitet, der er symboliseret i sfinksens dyrekrop. Denne mediumitet er således en serie udviklingstrins særlige kendetegn eller udtryksform. Og så længe jordmenneskene passerer disse trin og ikke i udviklingen er nået op over disse, er det naturligvis en selvfølge, at de må blive manifestationen af disses udtryksformer. Man kan jo ikke forlange, at noget som helst væsen skal udtrykke et udviklingstrin, det ikke har nået. En plante kan ikke være et dyr, ligesom et dyr, en hund, en løve eller tiger ikke kan være et jordmenneske.

20.35 *Den jordmenneskelige mordmediumistiske tilværelsesform er fuldstændig normal for jordmennesket*

At jordmenneskene dømmes, straffes, hades og myrder er således en selvfølgelighed, så længe de befinder sig på mordmediumitetens udviklingstrin. Og man kan ikke sige, at det i absolut forstand er syndigt, at væsenerne netop er sådan. Det er deres normale natur. Deres samlede tilværelse er et plan, en tilværelsesform eller en mentalsfære, som alle væsener må passere på deres vej i udviklingen opad imod det fuldkomne menneskes stadium. Den er et uundværligt afsnit i livets kredsløb på samme måde, som et klokkeslæt er et uundværligt afsnit på urskivens markerede kredsløb. Før uret kan udtrykke klokkeslættet 24, må det først udtrykke alle de øvrige af døgnets timer. Ingen som helst af disse kan springes over. Den jordmenneskelige mordmediumistiske tilværelsesform er således fuldstændig normal for jordmennesket. At disse væsener i stor udstrækning har straffe-, mord- og drabsmanifestationer til moral eller idealisme og rettesnor for deres samfundsorden er altså selvfølgeligt,

idet de i disse udelukkende kun ser "retfærdighed". At jordmenneskene sværger til dødsstraf eller anden form for straf for den eller den såkaldte "forbrydelse" er således forståeligt. Nævnte væsener ser i så tilfælde ikke nogen som helst anden udvej for deres eget samfunds beståen. Og det er jo på denne psyke, at Moseloven er baseret.

20.36 *Hvis straf og dødsstraf var den højeste retfærdighed*

At jordmenneskenes psyke således er identisk med straffe-, mord- og drabsmediumitet eller "Det Gamle Testaments" kerneidealer beviser ikke, at der ikke skulle findes en endnu højere psyke eller mental tilstand. Til hvad nytte ellers "Det Nye Testaments" kerneidealer? – Hvis den moralske indstilling "øje for øje og tand for tand", hvilket altså vil sige: straf og dødsstraf, var den højeste "retfærdighed", til hvad nytte så alle de tusinder af kristne kirker med tilhørende præsteskab verden over? – Er hele denne masseudfoldelse af humanistisk energi ikke udelukkende baseret på at befordre forkyndelsen: "Vend den højre kind til, når du bliver slået på den venstre", "stik dit sværd i skeden, thi hver den, der ombringer ved sværd, skal selv omkomme ved sværd", "du skal elske din næste, som dig selv" osv.? – At der er væsener, der er blevet optaget i præsteskabet uden at have forstået denne præsteskabets og kirkens virkelige mission og derfor har kastet sig det dræbende princip i vold enten som "frihedskæmpere" eller "landsforrædere", enten som "forsvarere" eller "angribere", forandrer jo ikke kristendommens sande struktur eller Jesu idealer. Hvis straf og mordgengældelse er den højeste "retfærdighed", da er Moseloven uoverstigelig, hvad mentalitet angår, og hele den kristne forkyndelse, Jesu væremåde og moralideer den rene fanatisme eller overtro.

20.37 *Mellem verdensgenløserens idealer og den moderne humanistiske politikers idealer er der ingen artsforskel, kun en gradsforskel*

Men er det således? – Ja, det er rigtigt, at det såkaldte "moderne menneske" i stor udstrækning betragter al religiøsitet som den rene naivitet, der kun kan udtrykke enfoldighed eller primitivitet. Men når samme moderne menneske i de allerfleste tilfælde er tilhænger af en eller anden politisk ide, et eller andet politisk ideal, og dette ideal som regel går ud på en såkaldt "forbedring" af samfundsforholdene, en højnelse af kultur og humanitet og dermed i samme væsen afslører det religiøse princip i en ny dominerende fremtræden, taber det samme moderne menneskes nedsættende påstand om religiøsiteten fuldstændigt sin slagkraft. Og det bliver således ikke religiøsiteten eller det religiøse princip, der er naivitet eller overtro, men derimod det moderne menneskes forestilling og påstand om nævnte princip. Hvad var Jesu idealer andet end en stimulering af en samfundsforbedring, en højnelse af kultur eller inspiration til fremme af humanitet (næstekærlighed)? – Men hvis dette ikke er "politik", er den moderne politikers idealer absolut heller ikke "politik". Og hvis samme moderne politikers idealer ikke er "religiøsitet", er Jesu idealer absolut heller ikke "religiøsitet". Mellem verdensgenløserens idealer og den moderne, humanistiske politikers idealer er der absolut ingen artsforskel, men derimod kun en gradsforskel. Den moderne politiker kan endnu ikke opfylde idealerne i sit eget daglige liv med en sådan patos som verdensgenløseren.

20.38 *En tredje mental tilstand, en ny tænke måde, en ny moralitet er ved at vokse frem i menneskene*

Medens idealerne hos verdensgenløseren var selve hans eget liv, hans egen tanke, hans egen tale og væremåde, er de hos den moderne politiker endnu i en overvældende grad kun af teoretisk art, ja, meget ofte endnu kun et ønske, som han håber ikke blot selv at kunne opfylde, men også at kunne få medvæsenerne til at opfylde. I virkeligheden vil denne moderne humanistiske politik kun være en besjæling af væsenerne med den samme ånd som den, der var inspirationen og fundamentet i verdensgenløserens væremåde. Denne ånd kommer vi således ikke uden om. Da

denne ånd ganske gradvis i form af en tiltagende "humanistisk politik" bekæmper angrebs- og forsvarsmediumiteten hos væsenerne, sker der en tilsvarende mental forvandling af disse i denne humanismens favør. Denne forvandlede tilstand hos væsenerne er altså en begyndende tredje mental tilstand, en ny tænkemåde, en ny moralitet. Medens angrebsmentaliteten hos væsenerne er tilfredsstillende af selviske begær på andre levende væseners bekostning, ja, på berøvelsen af deres liv og førlighed, hvis det menes nødvendigt, og forsvarsmentaliteten er funderet på en mediumitet for tilbagekastning mod sit ophav af næstens angrebsenergier, er den tredje mentale tilstand derimod en slags immunitet over for brutalitets- eller voldsenergier, hvad enten disse er af åbenlys fysisk, kropslig natur, eller de er af sjælelig fremtræden i form af løgn, bedrageri eller alskens former for uærlighed eller camoufleret hensynsløshed.

Den tredje mentale tilstand fremtræder altså i sit højeste som en tilstand, der gør det umuligt for væsenet at begære sit livs behageligheder på næstens bekostning, hvilket begær jo er den udløsende årsag til angrebsmentaliteten. Den tredje mentale tilstand forhindrer således væsenet i at blive et "angrebsvæsen". Men da den også borteliminerer væsenets mediumitet for tilbagekastning af angrebsenergier, hvilken mediumitet jo er fundamentet for ethvert "forsvar", er et væsen, der helt er besjælet af den tredje mentale tilstand, ganske afskåret fra at kunne være et med dræbende fysiske eller mentale våben fremtrædende "forsvarsvæsen". Det vil hellere selv lide eller dø, end det på nogen som helst måde vil gøre sig skyldig i næstens lidelse og død. Ja, har vi ikke netop her det fuldkomne menneske, der ligesom Kristus hellere lader sig frivilligt korsfæste end lader sig forsvare ved nogen som helst positiv dræbende modstand. Sagde han ikke netop til disciplen Peter: "Stik dit sværd i skeden, thi hver den, der ombringer med sværd, skal selv omkomme ved sværd"? – Råbte han sin uskyldighed ud, da Pilatus førte ham tornekronet, hudstrøget og blodig frem for folket? –

Ser vi ikke i det foranstående, hvor umuligt det måtte være for et sådant med den tredje mentale tilstand besjælet væsen at være opfyldt af andre tanker end netop disse: "Fader forlad dem, thi de vide ikke, hvad de gøre"? – Kommer vi ikke her til at se den tredje mentale tilstand som en umådelig overvindelse af livets genvordigheder, den totale sejr over ånd og materie? – Ser vi ikke netop her "mennesket i Guds billede"?

20.39 *Fra Golgatas kors udstrålede til omgivelserne den tredje mentale tilstands solopgang over verden*

Hvad var det, der betingede denne verdensgenløserens totale opstandelse fra mørkets og dødens grave, fra væsenets slavelænkning til materien, fra dets prisgivelse til ulykkelige skæbner? – Var det ikke netop bevidstheden om aldrig at have begæret sin næstes, hvilket i dette tilfælde vil sige hans bødlers, goder eller fordele, aldrig havde været medium for næstens "angrebsenergier", forfølgelse, hån og spot og derved aldrig i nogen som helst form for "forsvar" eller "gengældelse" vendt disse energier imod deres ophav? – Var denne viden om sig selv ikke tilstrækkeligt grundlag for ham til at se, at hans bødler "ikke vidste, hvad de gjorde"? – Hans udtalelse var således ikke udslag af fanatisme, naivitet eller overtro, men var derimod udtryk for en virkelig urokkelig kendsgerning. Det var således en videnskabelig sandhed, der udstrålede fra Golgatas kors til omgivelserne. Det var den tredje mentale tilstands solopgang over verden. Det var det første spæde morgengry af "himmeriges rige" på jorden. Det var synliggørelsen af facittet eller modellen for den jordmenneskelige udvikling. Verdensgenløserens mentale udfoldelse viser det kommende færdige jordmenneske.

Så strålende en omformning af væsenet fra "dyr" til "menneske" kan altså karmaloven eller de skjulte kræfter bag væsenernes daglige viljeføring og manifestationer befordre. Idet "angrebsenergiene" igennem "forsvarsvæsenernes" mediumitet kastes tilbage til sit ophav, og dette derved får den samme skæbne som den, han

havde tiltænkt eller påført andre væsener, og han på grund deraf bliver fyldt med lidelseserfaringer, aflejres den medlidenhedsevne, der efterhånden forhindrer ham i at kunne nænne at gøre sin næste fortræd, og den højintellektualitet, der åbenbarer for ham, at et "angribende" væsen hører til "dem, der ikke vide, hvad de gøre".

20.40 *De angrebne væsener forsvarer sig ved at tilbagekaste de af angrebsvæsenerne udsendte energier – kredsløbet er sluttet*

Vi har hermed fået et lille indblik i den jordmenneskelige psykes tilblivelse og udvikling. Vi har set, at jordmenneskenes daglige livs første primitive stadier er behersket af selvopholdelsesdriften. På disse stadier er væsenerne altså endnu stærkt dyriske i deres fremtræden. De angriber og overfalder alt, hvad de mener er nødvendigt for deres egen eksistens. De har endnu ingen anden retsfølelse end "den stærkeres ret". Da de ikke har anden metode eller mulighed for at kunne hævde sig selv, bliver væsenerne "angrebs-", eller kampvæsener. Et sådant væsen udgør et "medium", for sine begærs eller sin hungers kræfter. Disse kræfter er så altdominerende, at de bringer individet til mord- eller drabsmanifestationer i enhver situation, ja, endog undertiden også inden for parringsdriften. Men udfoldelsen af denne megen "mordenergi" eller forfølgelsesudfoldelse over for andre væsener udgør, ligesom enhver anden energiudfoldelse i naturen, et kredsløb og kommer tilbage til individet selv. De angrebne væsener "forsvarer" sig. Som vi har set, er dette "forsvar" kun en tilbagekastning af "angrebsvæsenernes" udsendte energier. Og vi møder således her en ganske ny motivering for mord- og drabsudfoldelsen. Medens "angrebsvæsenet" angriber i kraft af sin mere eller mindre livsbetingende besiddelsestrang efter tingene, er motivet for "forsvarsvæsenets" udfoldelse således ikke næstens goder, fordele eller ting, men derimod trangen til at skabe et værn imod de af "angrebsvæsenets" begærene eller beslaglæggelse af næstens besiddelser, det være sig væsener og ting, venner, ægtefæller, livsstilling, materielle goder eller privatejendom. Det ægte "forsvar" tilsigter således ikke næstens goder eller ejendom, men en lammelse af de af ham udsendte "begærene". Det er udelukkende "angriberens" begærene, der bringer "forsvareren" til at reagere. "Forsvarerens" kamphandlinger er således ene og alene iscenesat af "angriberen". Det er dennes energier, der fuldstændigt behersker "forsvareren", sætter ham i samme mentale situation, som de netop har sat "angriberen" i, nemlig dette, at tilintetgøre eller lamme næsten.

20.41 *"Hvo som synes at stå ..."*

Forskellen på "forsvareren" og "angriberen" er således blot dette, at det er "angriberen", der er ophav til hele kampsituationen, medens "forsvareren" kun er et "medium" for de samme kræfter. Men dette udelukker naturligvis ikke, at "angrebskræfterne" kan være så voldsomme, at de i "forsvareren" ikke blot udløser "beskyttelses-" eller "forsvarsenergi", hvilket altså vil sige: drejer "angrebsenergiene" tilbage imod deres ophav, men de kan også udløse "angrebsenergi" hos "forsvareren". Denne føler da ikke blot trang til at beskytte sig og sin ejendom, men også en større eller mindre ubehersket trang til at "hævne" sig. I en sådan situation er "forsvareren" nu ikke mere "forsvarer" i renkultur, men er også blevet noget af en "angriber". Dette vil så igen bevirke "forsvarsenergiudløsning" hos den tidligere "angriber". Han vil da forsøge at dreje disse energier tilbage imod ophavet. Og en total krig er nu i gang uden nogen mulighed for ophør på anden måde end ved den svageres kapitulation. En sådan situation kendes derpå, at "forsvareren" i samme situation har udfoldet langt mere "forsvarsenergi", end det var nødvendigt for at beskytte sin ret eller ejendom. Den overskydende "forsvarsenergi" er dermed urokkeligt "angrebsenergi". Så her vil det være gavnligt at lægge sig verdensgenløserens ord på sinde: "Hvo som synes at stå, se vel til at han ikke falder". Disse ord vil altså i virkeligheden sige det samme som: "Pas godt på, hvem der synes at have ret, hvem der synes at være en "forsvarer", at han ikke i virkeligheden er en "angriber"". Den jordiske "retfærdighed" ophører der, hvor

“forsvarsenergiene” er camoufleret “angrebsenergi”. Denne camouflerede “angrebsenergi” er igen det samme som “hævn”. “Hævn” kan således aldrig nogen sinde være identisk med “jordisk retfærdighed”, men er derimod udelukkende kimen til “krig”. Den vil i sin kulmination være overfald på næstens liv, forlighed og ejendom og er således udelukkende kun “angrebsenergi”.

20.42 *Det juridiske retsvæsen er kun interesseret i at skelne forsvarsenergi fra angrebsenergi*

Det er for at forebygge eller bekæmpe al “angrebsenergi” hos “forsvareren”, at “Mose-loven” og det heraf følgende juridiske rets eller øvrighedsvæsen er opstået. Dette væsen er altså en mellem parterne fremtrædende instans, som i sig selv er upartisk. Den repræsenterer ikke nogen personlig interesse i, at den ene eller den anden af parterne skal vinde eller have fordele. Den er kun interesseret i at skelne “forsvarsenergi” fra “angrebsenergi”. Denne instans kan altså der, hvor den er fuldkommen, se med uhildede øjne på situationen og nøjagtig udmåle eller konstatere, i hvor stor udstrækning “forsvarsenergien” virkelig er “forsvarsenergi” og ikke camoufleret “angrebsenergi” og derefter dømme parterne imellem. Og dens mest nøjagtige målestok er altså “øje for øje og tand for tand”, hvilket i virkeligheden vil sige “liv for liv”. Hvad der ligger derudover, vil være “angrebsenergi”, vil være “overfald” og en beskæmmelse af “den jordiske retfærdighed”. Denne “jordiske retfærdighed” er altså ren “forsvarsenergi”. Hvis retten skønner, at “forsvareren” har handlet i hundrede procents “nødværge” og ikke havde nogen som helst anden udvej for beskyttelse af sit liv, sin forlighed og ejendom, vil den frikende ham fra enhver anklage, ligegyldigt om dette “forsvar” har afstedkommet drab eller lemlæstelse.

20.43 *Kærlighed er den kosmiske retfærdighed*

Men vil en sådan afgørelse da være det samme som en virkelig hundrede procents “retfærdighed”? – Nej, det vil den absolut ikke. Den kan aldrig i nogen som helst situation blive andet end en “jordisk retfærdighed”, hvilket vil sige: et timeligt eller midlertidigt gøren ret og skel parterne imellem, og dermed forberede vejen til udviklingen af en anden og endnu langt større og fuldkomnere “retfærdighed”, nemlig “kærligheden”. “Kærligheden” er jo udelukkende den allerhøjeste eller universets egen målestok for pådømmelse af ret og skel, ikke blot alle stridende parter, men også alle levende væsener imellem. “Kærligheden” er “den kosmiske retfærdighed”, hvilket i virkeligheden vil sige, at den er “retsprincippet” i “himmeriges rige”. Når dette rige “ikke er af denne verden”, er det netop fordi, det ikke kender til andet retsprincip end “tilgivelse”. Dets eneste brugbare juridiske målestok er den absolutte “kærlighed”. Dets højeste moral og den heraf følgende største glæde ved livet er udelukkende dette, “hellere at give end at tage”. Hvordan skulle et rige, hvis indbyggere alle er hundrede procent besjælede af denne ånd og finder glæde og lykke i at tjene sin næste og ofre sit liv for dennes beskyttelse, hvis det skulle blive nødvendigt, være andet end netop – “himmeriges rige” eller kærlighedens sfære? – Er det ikke netop lige så selvfølgelig som et rige, i hvilket den højeste målestok for moralitet er “øje for øje og tand for tand”, hvilket igen vil sige, at enhver begået “synd” må betales med en tilsvarende “synd”, ikke kan være et “himmeriges rige”, ikke kan være en “kærlighedens sfære”, men stadig må være en “syndens sfære”, et rige i hvilket krigen umuligt kan høre op? –

Medens “angrebs-” og “forsvarsvæsenerne” tilsammen således udelukkende kun kan danne et rige, hvis retsbegreb eller højeste “retfærdighed” er “synd for synd”, er “himmeriges rige” altså en bevidsthedssfære eller mental fremtræden, i hvilken det højeste retsbegreb er “tilgivelse for synd”, “kærlighed for had”. At det sidste rige lige så selvfølgelig må blive “fredens” sfære, som det første rige må være “krigens” hjemsted og fundament, er her synligt som en urokelig kendsgerning for den udviklede forsker.

20.44 Den tredje mentale enhed er en tilgivelsespsyke

Livet har altså et langt højere og skønnere ideal end netop dette at gøre væsenet til en stabil "forsvarer", til en dygtig "frihedskæmper" i et overfaldet land. Det vil gøre alle væsener til "stabile" "tilgivere" af deres næste. Det er denne "tilgivelsespsyke", der er den tredje mentale enhed, og som nu begynder at blive det største ideal i den jordmenneskelige mentalitets højeste intellektuelle sfære. Hvis dette ikke netop var tilfældet, til hvad nytte så de overleverede religiøse urokkelige kerneidealer og åbenbaringen af verdensgenløserens væremåde som historisk kendsgerning? – Er det ikke denne tredje mentalitetsenhed, der er den sande "kristendom"? – Og er det ikke netop "forsvars-" og "angrebsmentalitetens" krigsvedligeholdende moralitet "synd for synd", der er det sande "hedenskab"? – Hvorfor er det ikke dette hedenskab, præsterne nu i snart tyve århundreder har forkyndt som det verdensfrelsende ideal for menneskene? – Hvorfor er det ikke den samme juridiske "syndmoral", de tusinder af statsautoriserede præster har doceret fra tusinder af lige så autoriserede kirkers prædikestole igennem århundrederne? – Hvorfor har millioner og atter millioner af børn i generation efter generation måttet lære udenad skriftsteder som disse: "Den, der ombringer ved sværd, skal selv omkomme ved sværd", "vend den højre kind til, når du bliver slået på den venstre", "hævner eder ikke selv i elskelige, jeg vil betale, siger den Herre Zebaoth" og mange flere? – Hvordan har en så umådelig åndelig kraft eller ny mental opfattelse kunnet få ørenlyd hos millioner af sjæle i en verden, der jo i forvejen havde et hundredtusindårigt moralsk fundament i form af loven "synd for synd", som senere i "Det Gamle Testamente" blev udformet som "Moseloven"?

20.45 Man kan ikke udlette "syndens" princip med "synd"

Hvis der i den jordmenneskelige psyke ikke forekom andet end "angrebs-" og "forsvarsmentalitet", måtte nævnte lov eller juridiske retsprincip i allerhøjeste grad være tilstrækkeligt, være tilfredsstillende. Hvad kan en "forsvarer" forlange mere end den fulde frikendelse i ethvert i absolut "nødværge" begået drastisk indgreb over for den livsfarlige "angriber"? – Ja, mere end det, i dag har alle en civiliseret stats borgere jo ligefrem staten med dens retsvæsen bag sig og behøver end ikke selv at foretage sig noget drastisk over for "angriberen". Det behøver således blot at overlade sagen til nævnte retsvæsen, der så varetager det fornødne. Og dog er dette ikke tilstrækkeligt. – Enhver vil efterhånden blive klar over, at "freden", altså en verden fri for overfald og angreb fra næstens side, ikke skabes ved pigtråd, plankeværker eller afspærringer, ej heller ved myrderier, straf og gengældelse over for "angriberne". Man kan ikke udlette "syndens" princip med "synd". Et sådant juridisk fundament eller "Moseloven" kan ganske vist holde "angrebsprincippet" i en slags ave eller dressur, men det udrydder det ikke eller fjerner det fra jordmenneskenes mentalitet. Men da menneskeheden ikke kunne undgå at komme til at hungre efter eller begære "freden", måtte der en helt anden mental impuls til, en impuls der virkelig kunne omskabe den jordmenneskelige psyke til den mentale ånd eller tankesfære, hvor individet virkelig er hævet op i en højere etisk bevidsthedssfære end den at leve i en dresseret "syndstilstand" eller en juridisk lovbundet "ukærlighed". Og er det ikke netop denne nye mentale impuls, der blev åbenbaret i verdensgenløserens væremåde? – Og er det ikke denne væremåde, der udelukkende er "himmeriges rige"?

20.46 Kristus sagde: "Himmeriges rige er inden i eder"

Det er rigtigt, at denne væremåde ikke kan opsættes og funderes i kraft af juridiske love. Man kan ikke lave en lov, der i større eller mindre grad dømmer et væsen, der ikke elsker sin næste som sig selv, til døden eller anden straf. En verden, baseret på en sådan lov, ville jo kun være en fortsættelse af den "moselovstilværelse", vi i dag lever i. Og det viser os kun, at verdensgenløseren havde ret, da han sagde, at "himmeriges rige er inden i eder". "Himmeriges rige" kan således ikke baseres eller opretholdes i kraft af noget juridisk lovsystem. Det er udelukkende kun en mental udvikling, der

må finde sted inden i væsenet, der forandrer dets mentalitet således, at det dermed vokser over de juridiske love, bliver til et væsen, for hvem disse er ganske overflødige, idet det fornemmer en langt større kærlighed over for næsten, over for “angriberen”, over for “forbryderen” end den, “Moseloven” eller “den jordiske retfærdighed” påkræver eller tildeler vedkommende væsen. Som følge heraf bliver det denne større kærlighed, der dikterer forholdet mellem næsten og omgivelserne. Og det er denne over alle juridiske love hævede “kærlighed” til næsten, der udelukkende kan være “freden”, den “fred”, som jordmenneskene nu i århundreder allerede har råbt på, har hungret og tørstet efter.

Jordmenneskets psyke udgør altså en mental treenighed. I kraft af sin “angrebs-” og “forsvarsmentalitet” er det et dyrisk og, kosmisk set, primitivt eller “hødensk” væsen. Men i kraft af dets voksende “kærlighed til næsten” og den heraf følgende degenererende “straffe-” og hævnlyst over for denne, er det et udtryk for den sande “kristendom” eller en højere intellektuel kultur. Det er med kærligheden i sit hjerte til alt og alle et kosmisk væsen. Det er den begyndende “fred på jorden”.

At et i denne udvikling fremskredent væsen ikke kan være med til at “straffe” eller “hævne”, ikke kan være med til at slagte dyr eller udføre andre helt unødvendige og derfor tåbelige grusomheder er naturligvis selvfølgelig. At det er “militærnægter” og modstander af vivisektion og alle andre former for tortering af levende væsener er naturligvis lige så selvfølgelig. At det ved sin indsigt i mikroverdenens liv, dets egen organismes molekylers og cellers og andre små livscentres reaktion over for tobak, alkohol og andre narkotiske nydelser og giftstoffer i en større eller mindre grad er asket på disse områder, kan naturligvis heller ikke undgå at være en selvfølge. Der, hvor denne afholdenhed bliver praktiseret på grund af – ikke forfængelighed eller fanatisme – men udelukkende på grund af “kærlighed” til de levende væsener, er den en organisk funktion. Denne funktion er et begyndende symptom på “himmeriges rige”. At lade hånt om et sådant væsens væremåde eller liv er at nedtrampe den “fred”, glæde og velsignelse, som hele jordmenneskeheden sukker og stønner efter.

Fra et foredrag i Kosmos Feriekoloni, torsdag den 5. juli 1945.
Første gang bragt i *Brev* 1945 (97-107).